

BIRTHDAY DOUBLE ISSUE

Issue 10 | January, February

KVAPIS

|monthly| |magazine|

Mám zlomené srdce

interview by *Mária Sobčáková*

-, 0.50 €

drama club
sučany

play. feel. live.

Ako plynie čas

Každý z nás už určite počul niečo o tom, ako čas uteká. Na našej škole to počujeme najmä od piatakov, ktorí neraz pripomenú, aká krátka doba je to odvtedy, čo pisali prijímačky. Nielen piatáci, ale aj my mladšie ročníky vieme uviesť niekoľko príkladov na rýchlosť času. Napríklad pri testoch je ho málo, pri výklade učiva zasa naopak, veľa. Čas však plynie stále rovnako a je len na nás, ako si ho spríjemníme. Predsa len, máme ho vo vlastných rukách!

Aj nám v Karise prešiel čas poriadne rýchlo – je to už rok odvtedy, čo sa vám do rúk dostalo prvé číslo tohto časopisu. Začalo to ešte pri pánovi učiteľovi Jamesovi, ktorý pomohol v jeho úplných začiatkoch. Potom na jeho miesto nastúpila pani učiteľka Gombárska, bez ktorej by tento časopis zrejme nebol tým, čím je momentálne. Pomohla pri korekciách článkov, vybavovaní žiadostí a kope iných, veľmi potrebných vecí, za čo sme jej patrične vďační. A teraz po roku pôsobenia časopisu na škole prichádza nová sila pani Makovická, ktorú sme v tomto čísle posadili pod paľbu otázok Marty Rievajovej – jednoznačne neobídte toto interview, dozviete sa veľa zaujímavých vecí.

Boli ste svedkami mnohých zmien v časopise – zmena grafikov, šéfredaktora, šéfa redakčnej rady a počas celej doby sa nám menia redaktori. Pri porovnaní prvého čísla s týmto však môžete vidieť jasný rozdiel – čas dopomohol časopisu k jeho zlepšeniu, veď pozrite sa sami.

Adrián Mišala

KARIS staff

Pedagóg PhDr. Beáta Makovická **Šéfredaktor** Adrián Mišala **Zástupca** Martina Rievajová **Korektor článkov** Matej Kohár **Grafici** Kristián Filip **Propagačný tím** Mária Sobčáková (**koordinátor**), Martina Rievajová, Ivana Geletková, Paulína Škradová, Petra Papáneková, Petra Englerová, Natália Fačková, Peter Konyveš

Obálka: Kristína Kocáková, Peter Konyveš

Karikatúra: Martin Miškolci

Čokoľvek nám môžeš napísať na:
karis.themagazine@gmail.com

pg. 20

Karis v číslech

redakcia

MAIN TOPIC

Events BGMH	
Čas vianočný	5pg
England and Scotland 2011.....	6pg
Sučany Alumni Essay Competition:	
Výherná essay.....	8pg
Main topic	
Karis v číslech.....	10pg
Interview	
Juraj Štecák: Mám zlomené srdce.....	14pg
New power: Beáta Makovická.....	18pg
Marek Sliachan.....	21pg
Osobnosť školy	
Diana Jeleňová.....	23pg
BGMH affairs	
Kto nás volá elita?	24pg
Absolvents	
Juraj Kostúrik.....	26pg

Priestor pre kluby	
stĺpček.....	29pg
KLUB	
Cestovanie: Grétka Safončíková.....	31pg
Dielňa: Výroba ručného papiera.....	32pg
Fotéma: KPS na Open Day.....	33pg
Umenie na škole: Ja a Silvester.....	36pg
LIFESTYLE	
Téma: Pole dancing ako šport.....	40pg
Sport: Barbora Novotná	43pg
Books: A Short History Of Nearly Everything.....	45pg
Movies: Odviate Vetrom.....	46pg
Kultúrna udalosť roka 2011	48pg
Natálka radí: Survey: Make-up.....	50pg
Johnny Šimek: Kamaráti.....	52pg

Foto: KPS

Čas vianočný

Vianočný čas nám opäť priniesol zopár zaujímavých udalostí v podobe Christmas Assembly, Christmas Carols competition a Open Day. Podľa vyjadrení vedenia školy Christmas Assembly bolo skutočne milé, plné vianočného ducha a najlepšie za posledné roky. Nie len vedenie ale aj samotní učitelia boli nadchnutí hladkým priebehom udalosti a pestrým programom, za ktorý môžeme poďakovať Žiackej školskej rade a špeciálne moderátorke Erike Mazuchovej, ktorá odmoderovala celý program v plynulej angličtine za prítomnosti žiakov, učiteľov a absolventov. Program začal treťou časťou príbehu od pána riaditeľa. Neskôr nabral na obrátkach po predstavení prvých tímov do súťaže Christmas Carols Competition, do ktorej sa zapojili dva prvácke tímy, ktoré nám predstavili dve vianočné piesne a to Shake Up The Happiness od Train a Christmas od Johna Lennona. Samotnú súťaž spestrili vystúpenia Žiackej školskej rady a vedenia. Po krátkej súťaži sa do programu zapojil Black and White Choir a spevácke číslo Alžbety Turčányovej. Celé assembly skončilo pokojne bez najmenších problémov a žiaci sa odobrali na zimné prázdniny.

Speaker's corner a miestnosť

V utorok 17. januára sa uskutočnila druhá diskusia zo série Speakers Corner organizovaná Žiackou školskou radou na tému „The Room“ - využitie miestnosti bývalej skúšobne. Na túto tému sa vedelo vyjadriť hneď niekoľko študentov, no prevládali prevažne rovnaké názory, a to že by mala miestnosť zostať naďalej skúšobňou. Ako sa k situácii postaví samotná ŽŠR spolu s vedením uvidíme čoskoro, hovorí ŽŠR. Každopádne by sme mali očakávať rozšírenie využitia miestnosti na nielen skúšobňu.

Essay writing competition

Tretí ročník esejistické súťaže organizovanej Sučany Alumni vyhrali 1. miesto Michal Kovárik, 2. miesto Júlia Dúhová, 3. miesto Matúš Guziar. Všetci zúčastnení si vybrali jednu a tú istú mimoriadne aktuálnu tému a to Should Sučany Alumni continue its existence at our school?

Open Day 2011

Open Day uskutočnený 19.12. 2011 prebehol podľa organizátorov celkom rušným spôsobom, no ku akémukoľvek chaosu nedošlo vďaka všadeprítomnej žiackej službe a prefektom. Na tohtoročný deň otvorených dverí bol pripravený rôznorodý program a nechýbali stánky predávajúce reprezentatívne predmety školy ako kľúčenký alebo ročenky takmer na každom poschodí.

Euroscola 2012: Diskusia s Monikou Beňovou

Debatný klub v Sučanoch opäť organizoval ďalšiu besedu s europoslankyňou Monikou Beňovou, najnovšie prostredníctvom služby Skype. Vďaka projektu Euroscola 2012 mali žiaci gymnázia príležitosť zúčastniť sa tejto diskusie počas vyučovania 10. januára 2012. A najnovšie sa Debatný klub Sučany úspešne prebojoval do Strassburgu.

Foto: KPS

England- Scotland 2011: Takto nám bolo

by Petra Abrahámová

Ako každý rok, aj tento rok sme ako tretiaci mali možnosť zúčastniť sa výletu do Anglicka. Tento rok, dlhšie ako obyčajne, strávili sme v tejto nášmu srdcu blízkej krajine neuveriteľné dva týždne. Navštívili sme Manchester, Liverpool a zavítali sme po prvýkrát aj do Škótska, konkrétne Edinburghu. Ale pekne po poriadku, ako to vlastne začalo?

Jednu sychravú sobotu sme sa stretli na letisku v Bratislave, odkiaľ sme v dvoch skupinách odlietali jedna polovica do Liverpoolu a druhá do Birminghamu. Spoločne sme sa potom stretli v Manchestri na hotely, ktorý bol vzdialený len pár minút od centra mesta. V tomto dosť rušnom meste, plnom života a ľudí, sme strávili pár dní, pochodili desiatky kilometrov, navštívili University of Manchester, Metropolitan university, Salford university, manchesterské múzeum, Trafford shopping centre, v ktorom sme to nezvládli pri takom návale ľudí. Poviem vám, viac obchodov na jednom mieste a pod jednou strechou som ešte nevidela. Nenadarmo je to najväčšie obchodné centrum Anglicka. Ako správny fanúšik futbalu som bola nadšená z návštevy štadiónu Manchesteru United, ktorú sme si nemohli nechať ujsť. Na besede s absolventmi sme sa dozvedeli, ako to vlastne v Anglicku funguje so štúdiom, na čo sa máme ako potenciálni študenti pripraviť, koľko peňazí budeme potrebovať. Navštívili sme aj niekoľko prednášok, a tak sme si mohli vyskúšať, aké to vlastne je sedieť v lavici vysokoškolačkov.

Ďalšou destináciou bolo Škótsko. Edinburgh, zasľúbené miesto. Škótsko je tak nádherné, krajina, príroda, prostredie. Priateľskí ľudia, jedinečné obchody a chlapi pobehujúci v sukniach. Keď sme sa ráno zobudili v hoteli a čakali nás typické English breakfast, nejednému z nás boli zrazu nohavice tesné.

Ulicami Edinburghu sme vyrazili na prehliadku mesta, University of Edinburgh a hrad, vypínajúci sa nad nádherným historickým mestom, s výhľadom na oceán. Večer, keď už sme boli všetci dostatočne namotivovaní týmto prostredím, v priestoroch hotela sa konala beseda s ďalšími absolventmi. V týchto chvíľach si človek uvedomí, že dosiahnuť sa dá naozaj čokoľvek, keď sa osobne rozprávate s bývalými študentmi školy, ktorí momentálne pracujú v škótskom a anglickom parlamente. Sama som si povedala, že ak človek na sebe poriadne pracuje, dvere do sveta sú mi otvorené.

Ako posledný sme navštívili Liverpool. Naša posledná zastávka. Strávili sme tu neuveriteľné 4 dni. Mesto možnosti, pokojnejšie ako Manchester, nie s tak bohatou historickou hodnotou. Nemohli sme sa dočkať návštevy Museum of Beatles, múzea námorníctva, liverpoolskeho múzea o meste a jeho histórii. Umelecké duše našli sami seba na univerzite LIPA. Ak si niekto chcel užiť nádherný výhľad na celé mesto, určite navštívil televíznu vežu, vypínajúcu sa nad centrom mesta. Večery trávené s kamarátmi pri biliarde a spoločenských hrách nám ostali v pamäti ako nezabudnuteľné chvíle. Posledný deň sme sa rozdelili, kamaráti odišli do Birminghamu, na návštevu poslednej univerzity a my sme navštívili University of John Moores pár stovák metrov od hotela. Vybavení darčkovými predmetmi po prehliadke témátov sme si užívali posledné chvíle strávené v Liverpoole.

Presne takýmito zážitkami a spomienkami, aké mi ostali po tomto neskutočnom výlete, je naša škola taká iná. Možnosťami, ktoré nám ponúka, a skúsenosťami, ktorými sa líšime od ostatných. Dúfam, že aj vy, naši nasledovníci, budete mať takúto možnosť a využijete ju, pretože profesori, ktorí na tomto výlete pracujú, nechávajú v škole aj svoje srdce a kopec voľného času. Pre toto sme tu a raz určite aj my budeme pomáhať a organizovať besedy vám, našim nasledovníkom.

Foto: Internet

Sučany Alumni Essay Writing Competition 2011: Winning Essay

Should Sučany Alumni continue its existence at our school?

Many of us have wondered, what it would be like to live in some really historic and epochal moment. At least I did... Now I realise, that we are witnessing and actually experiencing a truly epochal times. Actually, I do not mean the debt crisis, this is only a symptom of ongoing changes that were brought about by the massive technology development. We are experiencing a societal change that can be compared to the industrial revolution. To survive a transformation of such an extent, we really have to be prepared to changes, that this transformation is going to bring about. Let's have a look on my view on this era and on the implications that it carries with it. Implications that are so closely connected with the future Sučany Alumni existence at this wonderful grammar school.

Results of the ongoing macro-economic and societal transformation will lead to the unprecedented individualisation of the world we are living in. Professor of economy Milan Zelený presumes that the result of this post-industrial revolution would be the creation of many local interdependent economies. The world's global system will loosen. The so-called global vilage will change into thousands of local cities, if I may use the well-known cliché. Success lies in the ability to do as many things as possible by ourselves. Signals of such a shift can be found in our everyday life.

The huge advance in technology brought a huge self-sufficiency of individuals. We no longer need so many services, we do not visit travel agencies to buy a flight ticket. We buy electronics, clothes and many things of everyday life online. Many people buy even their food online. Need some information? We google it up or search it on online academic databases, we do not visit libraries so often. Contemporary managers do many analysis on their own, they do not need external analysts. Modern company leaders use data-mining tools to uncover the recent trends and adjust their bussiness accordingly. If I put it straight – we need less and less other people to do more and more work (In my opinion, this is not the result of system change, but this is the trigger of a system change, but such an idea is for another discussion and not important for this paper.).

Self-sufficiency in our everyday life loosens our social connections. It is no wonder that social networks are so popular – they are substituting our need for social life and yet are contributing to faster flow of information that helps us being up-to-date and even more effective. However, losing the real social contact, the contact with the world outside, is the biggest threat of the transformation we are living in.

Paradoxically, to be self-sufficient, we need to establish and maintain social connections with all generations. Being in contact with the youngest helps us understand the upcoming trends, being with contact with our generation is a necessity per se and being in contact with older generation can provide us with the experience we need. Self-sufficiency is all about ability to apply the knowledge and experience we gain. Ability, knowledge and experience are best developed when shared with others.

Contemporary grammar school students in Slovakia barely gain their knowledge base necessary for the future life. Sučany grammar school – our school – is designed to give more than pure information. However, it is still not enough and Sučany grammar school in its uniqueness is in many aspects still disconnected with the world

outside. Sučany Alumni is one of the crucial actors, that brings that world outside into the school.

Thus the answer is not that Sučany Alumni should continue its existence at our school, but „Yes, Sučany Alumni have to do so.“ It is the necessity for students of this school as well as a necessity for us – absolvents. We both can be beneficial when Sučany Alumni is active at our wonderful school. Youngsters can benefit from the experience shared with their older colleagues who are facing the challenges of life on everyday basis; and absolvents can easily catch up with the latest trends in thinking and lifestyle, that are brought about by the youngest.

As I have pointed out above, we are facing a transfor-

mation towards a world in which only complex and self sufficient personalities can survive. Self-sufficiency is paradoxically dependent on sharing knowledge, experience and abilities with others. Sučany Alumni can share all three factors with the youngsters in our school, thus helping them becoming self-sufficient and more able to survive in the rapidly changing world. This honest goal of Sučany Alumni have to be maintained and broadened further. Maybe the today results are not as sparkling as are the goals I am portraying here. But it is only a matter of time. I truly believe, that when we, absolvents, share our experience with Sučany youngsters, when we encourage them to develop their skills and abilities, we help them become more self-sufficient and we raise their chances in the future life.

I have been talking about living in epochal times today. One of the

epochal breakthroughs may be the fact, that in Slovakia will be a school, where not only teachers help students develop, but former students help as well. This small breakthrough will help to survive the global breakthroughs we are facing now. Grammar school in Sučany needs Sučany Alumni.

Michal Kovářík, GBAS 2002-2007

Súťaž vám prinieslo:

Krst, prvé úspechy a nepokoje

Ako pokračovali práce redakcie a časopisu samotného, už v druhom čísle boli viditeľné nemalé zmeny vo finálnej verzii časopisu, v článkoch i grafickom spracovaní. Postupný vývoj je vidieť vďaka našej práci až doposiaľ. No, keď sme si boli isti pravidelnosťou časopisu a našim odhodlaním pokračovať, rozhodli sme sa spečatiť príchod periodika na školu krstom. Krst bola jedna z väčších udalostí školy, kedy nás poctila návštevou šéfredaktorka novin MY Turiec Viera Legérska a symbolicky sme pokrstili tretie číslo mesačníka. Taktiež sme vám priniesli besedu s touto zaujímavou osobou o žurnalistike, na ktorej sa zúčastnil nemalý počet žiakov. Prvý nepokoj voči časopisu sa objavil zverejnením názoru žiaka v marcovom treťom čísle, ktorý nesympatizoval s názormi väčšiny. Ďalšiu pozornosť si časopis vyslúžil prinavratením starej tradície Speaker's corneru, ktorý sa na škole neobjavil po dobu dlhšiu než dva roky.

Názory žiakov boli na túto udalosť jedným slovom „silené“, no na druhej strane ne jeden profesor na škole sa nám poďakoval za zorganizovanie udalosti a pomoci prinavratenia starého ducha školy. V súčasnosti je táto udalosť späť v rukách Žiackej školskej rady. V apríli 2011 sme taktiež nadviazali spoluprácu so študentskou spoločnosťou SUAP, ktorá nám ponúkla zľavové poukážky na ich výrobky. V predprázdninovom čísle sme vám dali možnosť vyhrať najnovší mixtape školského rappera Brilliant -a Bet-a. Jeden z nezabudnuteľných momentov časopisu, bola negatívna vlna vulgárnych vyjadrení na časopis po zverejnení krátkej informácie o študentskej akcii Castle Candle. Po ukončení niekoľkých čísel oslavujeme svoje prvé narodeniny, čo považujeme za jeden z najväčších úspechov.

Tu a teraz

Po dosiahnutí určitej úrovne sme sa rozhodli spolu s našimi zriaďovateľmi Sučany Alumni na spolpatnení časopisu od jeho 9. čísla. Na toto číslo sme boli obzvlášť pyšní, keďže nás stálo veľa námahy, ktorá však priniesla ovocie v podobe finálnej verzie časopisu a jeho úspechu v predaji počas Open Day-u. Momentálne pripravujeme ďalšie číslo, a tiež aj nemalú oslavu pri príležitosti narodenin Karisu.

Na záver ďakujeme za vašu podporu .

Rok Karisu: Karis v číslach a jeho dopad redakcia

Školský časopis fungujúci od januára minulého roka oslavuje svoje prvé narodeniny. Aj to je jeden z mnoho prívlastkov školského časopisu Karis, ktorý prešiel svoju náročnú púť skrz celý rok. Ako sa mu darilo, čo dokázal a čo mu stálo v ceste sa dozvieme v jubilejnom článku v 10. vydaní periodika.

Cesta tam

Všetko sa začalo v novembri roku 2010, kedy bola stanovená redakcia školského mesačníka Karis na čele so šéfredaktorom Kristiánom Filipom z prvého ročníka a učiteľským garantom Mgr. Zuzanou Gombárskou. Skupina nadšencov zo zástupov žiakov každého ročníka, ktorá doposiaľ vedela, čo je to školský časopis iba z amerických filmov, sa odhodlala pustiť do spočiatku ľahkej úlohy. V decembri boli ukončené obsahové práce prvého januárového čísla, články boli pozbierané a odoslané na kontrolu profesorky Gombárskej. Po dokončení grafickej stránky redakcia netrpezlivo čakala na príchod vytlačeného časopisu, ktorý nakoniec po týždni prišiel zabalený v XTB krabiciach, neposkladáný, nezospinkovaný na pôdu BGMH. Po vyučovaní a počas nultých hodín približne 5 ľudí spinkuje Karis až doteraz pravidelne každý mesiac, aby sa stihol vydať načas. Po prvom čísle sme si všetci zhlboka vydýchli, ale nie nadhlo, pretože nás znova čakala ďalšia výzva, februárové číslo.

Timeline: Karis v číslach

Február 2011

Vydanie druhého čísla v náklade **500 kusov**

Počet článkov vo februárovom čísle: **25**

Získanie vlastnej nástenky na druhom poschodí
Počet videní online verzie februárového čísla Karisu: **669**

Jún 2011

Karis ponúka súťaž o nanovší mixtape školského rappera **Brillianta Beta**
Vydanie šiesteho čísla v náklade **350 kusov**

Počet článkov v júnovom čísle: **20**

Počet videní online verzie júnového čísla Karisu: **462**

Apríl 2011

Spolupráca so študentskou spoločnosťou **SLAP**

Vydanie štvrtého čísla v náklade **400 kusov**

Počet článkov v aprilovom čísle: **23**
Počet videní online verzie aprilového čísla Karisu: **662**

Október 2011

Vznik **Karis Photography Society** o počte **11 členov**

Vydanie ôsmeho čísla v náklade **300 kusov**

Počet článkov v októbrovom čísle: **17**
Počet videní online verzie októbrového čísla Karisu: **312**

November 2010

Založená pracovná skupina časopisu Karis na Facebooku

Počet členov: **32**

Január 2011

Vydanie prvého čísla v náklade **500 kusov**

Počet článkov v januárovom čísle: **27**

Založený propagačný tím o počte členov: **4**

Počet videní online verzie januárového čísla Karisu: **1242**

Marec 2011

Šéf redakčnej rady: **Martina Bedňáková**
Krst časopisu a beseda s **Vierou Legátovou**

Počet zúčastnených na besede: **24**

Vydanie tretieho čísla v náklade **400 kusov**

Počet článkov v marcovom čísle: **23**

Počet videní online verzie marcového čísla Karisu: **524**

Máj 2011

Vedúca propagačného tímu: **Mária Sobčáková**

Nový jazykový korektor **Matej Kohár** sa pridal do redakcie Karisu

Vydanie piateho čísla v náklade **400 kusov**

Počet článkov v májovom čísle: **21**
Počet videní online verzie májového čísla Karisu: **1269**

September 2011

Vydanie siedmeho čísla v náklade **300 kusov**

Počet článkov v septembrovom čísle: **23**

Počet videní online verzie septembrového čísla Karisu: **485**

November, december 2011

Zmena pedagogického garanta na **PhDr. Beátu Makovickú**

Zmena šéfredaktora na **Adriána Mišalu**

Vydanie deviateho čísla v náklade **300 kusov**

Počet článkov v dvojčíslí: **37**

Počet videní online verzie dvojčísla Karisu: **503**

Počet predaných Karisov: **137**

Nový šéfredaktor

interview by

Foto: KPS

Ako si sa dostal k filmovaniu? Čo ťa k tomu viedlo?

K filmovaniu? Tak k filmovaniu som sa vlastne dostal, keď si oco kúpil kameru hej, čo bolo, keď som bol ešte tretiak na tejto škole. V podstate minulý rok. Prvé, čo som natočil boli Imatrikulácie: The Movie. A odvtedy som to nejak praktizoval častejšie, lebo to malo úspech a ľudom sa to páčilo.

Ako dieťa si nemal cieľ stať sa režisérom?

Áno, mal som vždycky. Aj som hlavne písal, nič som nenatáčal, ale písal som scenáre a tak. Ale bolo to väčšinou také detinské, keď som si to o pár rokov neskôr prečítal, tak to bolo dosť slabé. Ale už dvakrát po sebe, tento aj minulý rok som poslal nejaké scenáre do súťaží, ale neúspešne, nikdy som nepostúpil. Ale tak budem sa snažiť stále.

Tie tvoje scenáre neuspeli ani napríklad v divadelných hrách na základnej škole?

Nie, tak scenáre to boli väčšinou filmové, ale fakt to boli také úplne detinské hlúposti, také fantazijné. A hlavne som ich nikomu neukazoval, možno kamarátom som o tom povedal, že aký som mal nápad. Ale väčšinou je problém v tom, že to vyžaduje strašne veľa času a sebazaprenia, lebo niečo vymyslieť je jednoduché, ale dať to na papier to už je strašne ťažké. Ja si to predstavujem ako nejakú scénu a to dať na papier je už ťažšie.

Chcel by si sa tomu venovať aj v budúcnosti?

Áno, iste. Tak mám v pláne si dať prihlášku aj na nejakú VŠMU v Prahe alebo v Bratislave. Všetky tie školy, kde by som sa mohol uchýtiť ako režisér, scenárista alebo možno aj ako herec, tak tam by som chcel vyskúšať ísť. Dovtedy sa budem snažiť písať scenáre a natáčať nejaké krátke videá.

Prečo si potom nešiel na umeleckú strednú školu?

Tak asi rodičia ma chceli na tejto škole a vtedy som nejakú nad tým nepremýšľal, lebo dovtedy som ani nič neurobil, žiadne video. Len som písal slabé scenáre, čiže nejakú vážne som nad tým vtedy neuvažoval. Až teraz na strednej.

Myslíš si, že potom ako si spravil video na imatrikulácie a pár trailerov k rôznym udalostiam si naštartoval kariéru úspešného svetového režiséra?

(smiech) Tak to určite nie, hej. Možno to ja tak o seba strašne veľa krát hovorím, že som nádejný režisér a tak, ale to väčšinou zo srandy. Aj keď možno niektorí ľudia si už myslia, že som nafúkaný kvôli tomu, ale fakt ako k dokonalosti mám ešte na mile ďaleko. A aj vždycky, keď nejaké video spravím, tak isto ako tie Imatrikulácie, aj trailer na udalosť spreď roka, tak vždy keď si to pozriem s odstupom času, tak vidím, že som tam urobil pár chýb. Takisto aj tie Imatrikulácie, tam je dosť chýb.

Máš pocit, že tú dokonalosť niekedy dosiahneš?

No tak to príde jedine školou. Alebo fakt treba zbierať skúsenosti. Už vlastne pred letnými prázdninami som bol na jednej filmovej škole na týždeň, tam som získal nejaké skúsenosti, ale stále to bolo málo. A na to je najlepšie asi to VŠMU, ale inak ťažko.

Aké filmy by si chcel tvoriť? Na aké žánre by si sa chcel zameriavať?

Tak najradšej mám drámy a celkovo som skôr taký dramatický človek, čiže skôr tie drámy. Ale s postupom času samozrejme, ja som už tak fantaziroval, že čo keby sa uchýlili tie drámy a tak, tak by som určite nejaký akčný film spravil, ale kvalitný. Samozrejme.

Bol by si ochotný natočiť aj porno?

(10 sekúnd ticha) Hm. Dobrá otázka. Fúha. (smiech) No jedine, ak by mi to malo otvoriť bránu do iného filmového sveta. Ale asi hej, asi hej.

Juraj Štecák: Mám zlomené srdce

by Mária Sobčáková

Budúci svetoznámy režisér alebo ďalšia z tých hviezdíčiek, ktoré zhasnú tak rýchlo ako sa objavia? Človek trpiaci zvrátenou závislosťou na Batmanovi alebo len obyčajný mladý muž, ktorý raz za čas rád utečie pred realitou? Aké tipy na zbalenie nám prezradil tento ambiciózný trhač parketov a čo si pomyslí pri pohľade do zrkadla? Toto je len malé množstvo otázok na ktoré nájdete odpovede v nasledujúcom rozsiahlom rozhovore.

Foto: KPS

Ako by si vysvetlil svoju závislosť na Batmanovi?

Vau, čiže už keď som bol malý, tak som pozerala Batmana z roku 1989, to bolo s Jokerom, ktorého hral Jack Nicholson. A vlastne to bolo na kazete, na VHS-ke a bol to darček pre moju sestru, ale mne sa to viac páčilo. Potom som chcel hračky Batmanov, také figúrky, ešte doteraz ich mám. A nejako sa to proste uchytilo až doteraz. Potom prišli ďalšie filmy, ktoré síce neboli až také dobré. Teraz síce pred šiestimi rokmi sa začala tá nová trilógia, ktorá je úplne super, takže ak

ste ju ešte niekto nevidel, tak si ju pozrite. Batman začína a Temný rytier. A neviem, páči sa mi na tej postave, že je taká temná, že má dobrý prepracovaný príbeh a že Batman je človek ako každý iný, nemá žiadnu superschopnosť, len peniaze za ktoré si kúpil tie svoje hračky.

Myslíš si, že si atraktívny?

Preboha (smiech). No, tak ja keď sa pozriem do zrkadla, tak si nepoviem, že som škaredý. Lebo to by si v prvom rade nemal nikto hovoriť.

Foto: KPS

A čo si povieš?

Tak to závisí to od konkrétneho dňa. Ak mám... nemôžem nadávať. Ak mám zlé učesané vlasy, tak si poviem: „No dneska to nie je dobré.“ Ale inokedy si poviem „Hm, nie si škaredý. Že jak to, že si nevieš nájsť frajerku? Veď nie si škaredý.“ Ale nevidím sa ako atraktívny, lebo atraktívny má podľa mňa viacej sexepilu.

Potrpíš si na svojom vzhľade? Rád sa skrášľuješ?

To áno, potrpím si na vlasoch.

Prečo si tak radikálne zmenil svoj účes minulý rok?

Lebo som potreboval zmenu. Sem-tam potrebujem nejako zmeniť ten pohľad v zrkadle. A takisto aj v prvom ročníku som zo začiatku nosil dlhú ofinu, ale som si to skrátil a prefarbil ju načerveno. A minulý rok to bolo to isté, zase som mal ofinu a som si povedal, že už je to nuda, tak som si ju skrátil.

Mohol by si nám prezradiť nejaké tipy ako ťa zbalit'?

(ticho) No, nie je to nič ťažké. Stačí mať pekné oči, pekný úsmev, dobré telo a oslovit' ma. A ja sa, ja sa hneď zamilujem, čiže u mňa to nie je nejaké ťažké.

Ako by si definoval svoju orientáciu?

Heterosexuál.

Máš v súčasnej dobe nejakú vážnu známosť?

Nie. Som teraz sám, aj sa cítim sám. Akurát nemám také najšťastnejšie obdobie. Mám trošku zlomené srdce, ale čas všetko napravi, čiže sa tým nejako moc neobťažujem.

Takže teraz je obdobie, kedy by mohli prvácky použiť nejaké z tvojich tipov na zbalenie?

Poviem úprimne, keď som vstupoval do štvrtého ročníka, tak som si povedal „Už žiadne prvácky

tento rok, minulý rok si to preháňal Ďurino, takže už stop“. Ale ako sa poznám, tak ak by nejaká prišla a bola by milá, tak by som asi podľahol, ale zatiaľ nikto neprišiel, čiže nič také. A ja sa nechystám konať nič, lebo zas by to zle dopadlo.

Prečo?

Neviem. Som si hovoril tak, že aj ten vekový rozdiel tam už hrá čosi a väčšinou tie prvácky sú ešte také nevyspelé.

Nie je vek len číslo?

To je pravda. Možno sú výnimky, ale čo som mal skúsenosť, tak to bolo tak, že boli nevyspelé.

Čo si myslíš o ženách na GBASE?

No tak, všetky sú iné, všetky sú iné. Ale tak v detailoch proste. Ale inak, inak sú krásne. To si o nich myslím.

Bežne vraciavaš do schránky?

Nie (smiech). Len pre komediálne účely, len vtedy.

Nič viac k tomu nechceš dodať?

A ešte by som dodal možno k tomu to, že ak som sa tým niekoho dotkol, tak sa ospravedlňujem, chcel som len pobaviť.

Na Flower Power Party si nás prekvapil štipľavým, dych vyrážajúcim tanečným číslom, tancuješ aj profesionálne?

Vieš, že nie (smiech). Ale tak som rád, že sa to páčilo. S Mišom som tancoval aj minulý rok a tiež sme to vyhrali. Dúfam, že budúci rok obhájime titul znovu. A baví ma tancovať. Keď som bol malý, tak som tancoval asi pred zrkadlom alebo čo, ale mám nejaké tie pohyby proste. To je od narodenia asi.

Jurajovi, ďakujeme za rozhovor a prajeme veľa úspechov vo filmovaní.

Foto: KPS

Je faktom, že žiaci práve vďaka Vám dosahujú na maturite zo slovenčiny výborné výsledky. Aká je Vaša stratégia na žiakov?

Taká úplne obyčajná. Jednoducho snažiť sa, aby žiaci boli vedení k tomu, aby sami rozmýšľali, vedeli si veci spájať, aby hľadali niečo zaujímavé. Ja si uvedomujem, že nie je ľahké všetkých osloviť. Je to individuálne, podľa toho, ako dokážu študenti vo štvrtom ročníku zmobilizovať svoje sily. Niekoľko rokov tu už slovenčina vykazovala výborné výsledky, aj vďaka pani Tomáškovej, ktorá tu bola predomnou. Ťažko odpovedať. To by možno vedeli povedať študenti, lebo ja nerobím žiadne zázraky na hodinách. Robím len to, čo si myslím, že je dôležité a dobré, teda pýtam sa, vítam, nechcem, aby tam bolo nejaké memorovanie. Ak vypadne nejaký fakt, nevadí. Chcem, aby ste sami prišli na to, čo je dôležité.

Niektorí študenti to „vítanie“ chápu, ako pokus zhodiť ich. Je to úmyselné?

Zhodiť?! Ak majú ten pocit, nech mi to povedia, ja mám rada otvorený vzťah. Možno, že niektorí sa obávajú toho, že im vstúpim do prezentácie alebo že nejakým spôsobom hodím neprijemnú poznámku. Ale vždy je to v záujme toho žiaka, aby som ho upozornila na to, že má na viac. Lebo ja viem, že mnohí to jednoducho odfláknú. A hlavne na slovenčine, keďže je to maturitný predmet, tak sa ich snažím doslova dokopať k tomu, aby to nebolo horšie ako na trojku. Jednoducho, majú na viac. Žiaľbohu, sú tu aj takí, ktorí veľa nevydajú zo seba, lebo nechcú. Ak aj vstupujem do prezentácie, je to preto, aby sa nebáli konfrontácie, lebo aj v živote, keď pôjdu na pohovor, prezentovať nejaký svoj nápad, musia počítať s tým, že budú kritické poznámky, musia vedieť pohotovo reagovať aj na neprijemné otázky. Otázky vás nemôžu pomýliť. Niekomu to trvá dlhšie, kým to pochopí takto. Toto počujem prvýkrát, že niekoho zhadzujem. Možno niekto dotknutý si to takto vysvetlil.

Ste braná ako jedna z najobávanejších profesoriek s najväčším rešpektom. Myslite si, že strach je najlepšia cesta ako učiť?

Absolútne nie. Práveže mnohí piatáci, keď mi dávajú venovania, tak oceňujú, že sa snažím hodiny odľahčiť. Taká moja ironia. Ak mám takéto meno, rada by som to s tým, kto to tvrdí, prebrala. Snažím sa, aby aj tí, ktorí nemajú vzťah k tomuto predmetu, a to je nám jasné, že sú aj takí, sa cez literatúru a veci, ktoré nemáme ani my až tak radi, preniesli, a našli si čosi zaujímavé. Skôr takú pohodu na hodine. Je

sice pravda, že pracovať treba, lebo kto nepracuje, nemôže mať výsledky. Tú hodinu sa snažím doslova vyžmýkať. Možno v tomto som pedant, lebo nedovolím si na konci päť minút len tak „skecnúť“, hoci by som niekedy aj rada, ale, žiaľbohu, toho času je málo.

Ako už vieme, ste všestranne zameraná a odnedávna ste sa rozhodli so všetkými svojimi danosťami pomáhať školskému časopisu Karis. Prečo ste sa rozhodli prijať post garanta?

Ja to poviem presne, ako to bolo. Martina a Kristián prišli za mnou na jednej našej akcii, a tak ma doslova zaskočili s otázkou, či by som to nechcela robiť. Prekvapili ma. Priznám sa, že pri tom množstve povinností, ktoré mám, som váhala. Tak som sa rozhodla, že nejaký ten čas (na rozmyslenie) si nechám. Lenže na moje veľké prekvapenie som v decembrovom čísle našla svoje meno. Takže chcela by som byť možno pri tom dianí, pretože fandím ľuďom, ktorí niečo chcú robiť, nájdu si čas a majú nadšenie, aké som videla na začiatku. To si nesmierne vážim. Ak budem môcť niečím prispieť, budem rada.

Máte nejaký plán, kam by ste chceli Karis dotiahnuť?

Ja by som chcela, aby ste sa zúčastnili súťaže Štúrovo pero, lebo to je súťaž časopisov, kde môžete zistiť, ako na tom ste, čo treba vylepšiť, a teda aj aká je úroveň iných stredoškolských časopisov. Mal by to byť časopis, ktorý reaguje na udalosti na škole. Mal by vyhľadávať talentovaných študentov, lebo sú tu takí. Treba ich hľadať. Takých, čo to nerobia len z nejakej vypočítavosti, že niečo z toho budú mať, ale preto, že chcú pomôcť, chcú sa realizovať.

Môžeme sledovať, že v poslednom čase nielen žiaci, ale aj učitelia zo školy s posledným zvonením „utekajú“. Čím je to spôsobené?

To by som asi netvrdila, že utekajú. Nemám nejaký prehľad o tom, ale podľa toho, koľko je tu krúžkov, môžem povedať, že sú takí, ktorí tu aj poobede ostávajú dlhšie. Z môjho pohľadu tu väčšina ostane dlhšie, ak sa koná zaujímavá akcia. Niektorí „utekajú“ domov, že potrebujú ešte nejaké korunky, lebo učiteľský plat nie je vysoký. Ak ja niekedy utekám, tak utekám z viacerých dôvodov. Potrebujem doma pracovať alebo idem za kultúrou, alebo si potrebujem oddýchnuť. Takže tých dôvodov je viacej. Podľa mňa je to o tom, čo študenti vyžadujú, lebo učiteľ si môže vymyslieť hocikaké zaujímavé aktivi-

Kto nepracuje, nemôže mať výsledky

by Martina Rievajová

Jej meno je pojmom. Už roky sa úspešne nezaraduje medzi šedú eminenciu učiteľského zboru. Jej život je nasýtený kultúrou, hoci sama tvrdí, že žije životom úplne normálneho človeka. Patrí jej rešpekt aj obdivuhodné a vďačné pohľady študentov. Jej meno figuruje na listinách najlepších učiteľov vôbec. Len pre vás sme zisťovali recept na úspech p. Beáty Makovickej.

Foto: KPS

ty, ale ak to nezaujima študentov, tak aj on pôjde domov. Takže to je taká dvojsečná zbraň.

Takže problém je aj v študentoch. Máte pocit, že študenti sa málo zapájajú do voľnočasových aktivít?

Je pravda, že niektoré aktivity sa nestretávajú s takým záujmom, aký by sa očakával. Hovorím napríklad za Hodžafest, lebo už vlani bola otázka,

že prečo sa nemôžu zapájať aj absolventi. Ale ja hovorím, v prvom rade by sa mali zapájať naši študenti a až potom absolventi zvonka. Vy sami robíte ten program, tak skúste vy porozmýšľať, prečo veľa študentov nezostane tu po vyučovaní, lebo tá škála je široká. Možno je to tým, že dnes je jednoducho veľa rôznych „lákadiel“, teda teraz nadchnúť niektorých je veľmi ťažké. Ak ich žiadna z ponúkaných činností neoslovuje, je škoda, že sami neprídu s nejakým novým nápadom.

„Žijem život úplne normálneho človeka“

Otázka na odľahčenie. Čo je Vaším životným mottom?

Snažím sa žiť tak, aby som bola spokojná s tým, čo som urobila. Snažím sa vidieť život tak trochu z ľahšej stránky. Nežiť jednotvárne, to znamená využiť čas pre seba, pre blízkych a, chvalabohu, sa mi zatiaľ dari. Nemám nejaké krédo, nedávam si žiadne novoročné predsavzatia.

Žijem život úplne normálneho človeka. Ale ak teda chcete, páči sa mi myšlienka: Úsmev stojí menej ako elektrika a dáva viac svetla.

Pani Makovickej prajeme veľa úspechov pri napredovaní vo svojej pedagogickej kariére, v Karise, ako aj v súkromnom živote.

Foto: KPS

Si v poslednom ročníku našej školy. Mohol by si nám povedať, ako sa cítiš pred ukončením takej prestížnej školy?

Na jednej strane sa teším na zmenu či už prostredia alebo ľudí, ktorá ma čoskoro čaká, no na strane druhej sa tejto zmeny desím, pretože momentálne mám pocit že je všetko v rovnováhe, a to je dobre. Na Gbase som dospel, a tak je jasné že po zbytok života bude pre mňa moje dospievanie spojené s touto školou, preto sa s ňou chcem rozlúčiť s čo najlepšimi spomienkami, čo znamená, že si posledný ročník snažím užiť.

Myslíš si aj po piatich rokoch, že BGMH je jedna z najlepších škôl, po všetkých stránkach?

Nemyslím, že po všetkých. Nič nemôže byť dokonalé a tak, keď sa vedenie snaží zdvihnúť úroveň jednej

Muž prírody

by Adrián Mišala

Väčšina z nás tohto mladého muža pozná celkom dobre. Pripravil skvelé intro video na tohtoročnú stužkovú a to tu zďaleka nekončí. Rád cestuje a pestuje u seba koníček horolezectva. Marek je však veľmi dobrý aj v iných veciach – akých, to sa dozviete po prečítaní tohto interview.

veci, zákonite padá úroveň niečoho iného. Možno sme na popredných priečkach čo sa týka prospechu, ale ja osobne som sa na Gbase hlásil kvôli jeho duchu, tomu špeciálnemu vzťahu, ktorý bolo cítiť medzi žiakmi a učiteľmi. Preto si vážim učiteľov, ktorí sa tento vzťah stále snažia udržať. Za päť rokov sa možno tento duch zo školy ne Stratil, len ja ho slabšie vnímam, kvôli všetkým neprijemným udalostiam, ktoré ho prekryli, verím, že mladšie ročníky si ho stále uvedomujú.

Čo z tejto školy ti bude najviac chýbať na tvom ďalšom štúdiu?

Budú mi chýbať hlavne ľudia, či už z pomedzi učiteľov alebo žiakov. Na Gbase máme skvelých ľudí, s ktorými by bola škoda prerušiť kontakt a myslím, že práve preto absolventi tak radi navštevujú Gbase. Tiež mi bude chýbať ranné cestovanie vlakom, výhľad z veže, Hodžafest,

kinostoličky na chodbách, veľké prestávky s hudbou, všetko čím sa naša škola odlišuje od tých ostatných.

Dopočul som sa, že sa venuješ prírode – si skautom, rád chodíš do hôr, nedávno si vraj začal s jogou, čo sú cvičenia celkom spojené s prírodou. Kde sa v tebe zrodil tento duch človeka spätého s prírodou?

Na to, že patríam do prírody som prišiel potom, ako som navštívil niektoré najľudnatejšie mestá sveta a nebol som nimi očarený tak, ako napríklad našimi Tatrami. Až vtedy mi došlo, že sa motám po zlých kútoch sveta a začal som sa orientovať na prírodu, v ktorej sa cítim skutočne doma. Duševná pohoda ktorú mám v horách mi chýbala v meste a tak som sa dostal k joge, ktorá je o ovládnutí mysle pomocou teľa, keďže ovládnuť samotnú myseľ je zložitá.

Mal si rád prírodu už od mala?

Už ako škôlkára ma starý otec, vždy keď šiel fotiť prírodu, brával so sebou. On, keď bol v mojom veku, bol horolezec, môj tata behával po horách, a tak keďže som bol vždy vychovávaný k láske k prírode a mamina ma brávala do prírody (najskôr na huby neskôr turistika, ktorej sa stále venujeme obaja, len teraz ťahám na výlety ja ju), tak to prešlo aj na mňa.

Aký je tvoj najväčší úspech v oblasti skautingu?

Aktívnym skautom nie som moc dlho, takže neviem či sa už dá hovoriť o veľkých úspechoch, no pre mňa je dôležitá každá družinovka, na ktorej sa s deťmi zahráme a popritom tom ich naučíme niečo nové, čo sa im raz v živote môže zísť. Hlavne sa snažím dodržiavať pravidlo spraviť každý deň aspoň jeden dobrý skutok.

Je joga náročná na cvičenie? Dokázal by ju cvičiť každý?

V joge nie sú striktné stanovené normy ako má každá poloha vyzeráť a preto ich každý robí tak dobre, ako vie. Práve z toho sústredenia pramení sila jogy vyčistiť myseľ a uvedomovať si len prítomnosť, zabudnúť na minulosť a budúcnosť. Na joge sa stretávajú rôzne vekové kategórie, od 18 až po 60 a všetci robíme to isté, preto si myslím že joga je pre každého.

Aké sú tvoje ďalšie koničky?

Ako už veľa ľudí vie, baví ma kamerovanie a následný strih videa. Tiež som veľký fanúšik fotografie, čo som zdedil po starkom. Inak sa rád montujem v počítačoch, autách (po otcovi) a po nociach sa hrávam na Playstation.

Ako vidíš svoju budúcnosť?

Snažím sa ju vidieť optimisticky. V dohľadnej dobe sa konečne rozhodnem, čo chcem študovať a dostanem sa tam, snáď budem bývať na priváte, kde budem mať zvieratá (spolubývajúci a pes). Popri tom, ako som si už zvykol na strednej, budem pracovať aby som si raz mohol dovoliť výlet do Ázie.

Myslíš si o sebe, že si heartbreaker?

Určite si nemyslím že som heartbreaker, aj keď pesničku Break Your heart mám rád. Keby som vedome niekomu takto ublížil, tak by ma potom svedomie ešte dlho žralo.

Aké je tvoje motto? Riadiš sa nejakou životnou filozofiou?

To „čo vypustíš do kozmu, sa ti časom vráti a už spomínaný aspoň jeden dobrý skutok.“

Diana pochádza z ľúbezného mesta Banská Bystrica. Toto talentované dieťa oplývajúce rečníckym talentom sa narodilo takpovediac s bojovou palicou v ruke. Od detstva sa „totižto, venuje kórejskému umeniu a ani teraz nie je vylúčené, že ju kdesi uvidíte pobehovať s papekom v ruke.

A tak sa napriek nedôvere okolia Dianka prebojovala na Gbas, kde podľa jej slov „Na túto školu som išť nechcela. Dala som si sem prihlášku len preto, že tu boli talentové skúšky, a tak som mohla mať tri prihlášky.“ Tu sa pre malú rebelku otváral svet veľkých možností. Diana sa hneď zaradila do davu rozjarených študentov bažiacich po využití. „Do debatného klubu som sa pridala hneď ako mi povedali,

spravila tomu riadnu reklamu, že som si povedala, že to môže byť super a prihlásila som sa.“

Svoj prínos pre GBAS vidí čiernovláska ako dlhoročnú účasť v D and T, ŽŠR, Rade školy a nespočetné množstvo aktivít. Sama však svoj prínos skromne vtesnala do troch slov: „Organizácia, organizácia a organizácia.“ My však skromní nebudeme. Táto obetavá žena trávi každý týždeň aspoň jeden deň svoj čas na ŽŠR vo chvíľach, keď my už sedíme kdesi v podniku, zastupuje vôľu žiakov na rade školy. Našu školu reprezentuje na debatných turnajoch. Pomáha s organizáciou D and T. Moderuje školské akcie. Práve táto nenahraditeľná pomoc vyslúžila žene veľkých činov titul Osobnosť mesiaca.

Mamba v čiernom

by Martina Rievajová

Čierne šaty. Pohrdavý pohľad. Bojová palica v ruke. Aj toto sú znaky ženy, ktorá už od detstva bojovala za svoju pravdu. Mala odvalu ísť proti všetkým, aby svetu ukázala, čo sa v nej skrýva. Práve svojou húževnatosťou a odvahou meniť veci si Diana Jeleňová vyslúžila post Osobnosť mesiaca.

že to je pre Tam, kde iní končia, tam D-tých, čo radi ana začína. Pomoc školu určite u rozprávajú.“ nej nedohára, dokonca sa chystá Z a p o j e n i e podnikat' radikálne kroky. Didy, ako sa do ŽŠR ju oslovujú priatelia, sme sa opýtali divožienka v čom vidí najväčší problém na opisala : „ GBAS-e. „ Po pravde, všetko závisí T r i e d n a na našich študentoch, z ktorých som povedala, čo dost' sklamaná. Ak mám byť úprimná, najradšej by som zrušila všetky m ô ž e m e školské akcie a chcela by som zmeniť a vidieť, ako by sa im to páčilo.“ Di-

ana, však, GBAS nevidí až v takých tmavých farbách a s úsmevom dodáva: „Čo si cením sú usmievaví študenti, väčšina profesorov a aký-taký priestor na sebarealizáciu a školské akcie, a takisto snaha niektorých ľudí zlepšiť veci okolo :)“. Tvrdá revolucionárka sa v budúcnosti vidí : „ V nádhernej vile, konkrétne ako sedím vo vírivke a relaxujem po ťažkom dni v práci.“ Profesionálne sa plánuje dostať na post manažéra chemického podniku. Tento odvážny cieľ sa chystá dobyť bez motta, lebo ako sama tvrdí : „ Vlastné motto skutočne nemám. Mohla by som dáke vymyslieť, ale to by som sa nim musela riadiť.“

Diane gratulujeme k postu Osobnosť mesiaca a želáme jej, aby sa úspešne dostala do svojej vírivky.

Kto nás volá elita?

Foto: Internet

by **Martina Rievajová**

Píše sa rok 2000. Do školy, so skráteným názvom GBAS, prichádza človek, ktorý vsunie do úst žiakov, ako aj profesorov jedno slovo. Elita. Muž činu sa volá Július Satinský. Nasledujúci článok je o hľadani skutočnej pravdy či je toto slovom legitímnym synonymom GBAS-u alebo iba smiešnou ozvenou jeho niekdajšej slávy. Nasledujúce slová ponúkajú odpoveď na otázku: Sme skutočne elita?

Pred dvanástimi rokmi, keď naša škola vyzerala úplne inak či už v zastúpení profesorov v zborovni, či v motivácii žiakov s GBAS-áckym duchom, o ktorom z morálnych dôvodov nebude tento článok, prišla na našu školu polovica najúspešnejšej komediálnej dvojice, akú Slovensko zažilo. Pán Satinský, okrem veľkého ošiaľu, priniesol slovo, ktoré sa dovtedy len ticho povrávalo v ozvenách školy. Elita. Čosi kvalitné a výnimočné vo všetkých smerov. Akási zmes toho najlepšieho. O to väčšia je škoda, že ho použil na väčšine škôl, ktoré v tom období navštívil. Na serióznosti jeho slov nezáleží v prípade, ak my sme tí vyvolení, ktorým to nehovoril z vypočítavej túžby zvýšenia popularity.

Aká je realita?

Zásadou elity je, že každý vie, že je elita. A my to vieme. My, žiaci Bilingválneho gymnázia Milana Hodžu, ale tam to asi končí.

„Kam chodiš na školu?“ „Na Bilingválne gymnázium do Sučian.“ „A to je kde?“ Ruku na srdce, kto z vás to ešte ani raz nepočul? Pravda je taká, že nie každý vie, že my sme elita, že sme skutočne top rebríčka stredných škôl na Slovensku. A sme?

Po pravde, takéto rebríčky Slovensko nevedie. Asi priveľa byrokracie. Stále však existujú hmatateľné výsledky maturit a taktiež úspešnosť žiakov v prijatí na vysokú školu v zahraničí, netvrdiac, že slovenské vysoké školy nestačia, ale predsa sme anglicko-slovenské gymnázium. Budem sa orientovať na zahraničné vysoké školy. Pozn. tvárim sa, že Česko a Slovensku sú jeden štát.

V archívoch sa dostávame do roku 2007/2008. V imaginárnom rebríčku stredných škôl naša škola obsadila 10. miesto. Maturitné skúšky zo Slovenského, Anglického, ako aj iných cudzích jazykov a matematiky dopadli nadpriemerné. Do anglicky hovoriacich krajín sa z našej školy dostalo 16 ľudí. Nepochybne sme patrili do smotánky slovenských škôl. Stačí to, však, na elitu?

Rok 2008/2009 sa podpísal 379 uchádzačmi. Aj keď sme Slovenský jazyk zvládli na viac ako 80%, kameňom úrazu sa stala MS z matematiky, kde sme napriek snahe nedosiahli ani 70% úspešnosť. Napriek pätnástim absolventom v zahraničí, sme sa do prvej desiatky nedostali. Žeby temné obdobie?

Prekvapivo, nie. V školskom roku 2009/2010 sme sa stali 6. najlepšou strednou školou na Slovensku. Temer nás o úroveň tých najlepších obratlo 69% z Francúzskeho jazyka, no na mnohých frontoch sme prekročili hranicu 80%. Na maturitnej skúške zo slovenského jazyka, sme boli druhý najlepší. Na vysoké školy so

zvučnými menami odišlo 26 absolventov.

K titulu- elita sme sa priblížili najviac minulý rok. Na GBAS sa túžilo dostať 467 študentov. Obhájili sme post druhých najlepších v Slovenskom jazyku. Čiernou ovocou minuloročnej maturitnej skúšky bol Nemecký jazyk, kde sme skončili hlboko pod priemerom so score 42,7%. Ani to nám však nestálo v ceste byť najlepšími z najlepších. Na školy ako Manchester a Liverpool sa dostalo 29 študentov.

Sme, teda, elita?

Jednoznačne sme skveli. Výsledky hovoria samé za seba, ale mohli by sme byť lepší. Najlepší. Toto prehrabávanie sa v archívoch má na zreteľli jediné. Poukázať na stúpajúcu tendenciu. Mohli sme skončiť pri tom, že som v top 10 a stagnovať. Ale my chceme byť lepší. Čo je typický znak GBAS-áka, ak nie to, že zajtra chce byť lepší, než dnes. Že chce študovať a objavovať nové. Že pri myšlienke, aký horibilný čas opäť stráví v škole nad knihami, mu nevie v žilách krv od zlosti, ale od vzrušenia z toho, že opäť môže prekročiť svoj tieň.

A že niekto nevie, kde sú Sučany? Že niekto nevie, čo znamená skratka GBAS? Že ľudia nevedia, kto sme my, Gbas-áci? Tak im to ukážeme. Pomenovanie elita, je možno trochu megalomanské, ale kto nás pochváli, ak nie my sami.

Aj naďalej sa môžeme uspokojiť s tým, že nás tak občas nazvú profesori s pocitom sklamaní. Alebo môžeme byť takí skveli, môžeme sa snažiť zlepšovať a vyvíjať tak, že na nás budú ľudia ukazovať prstom a hovoriť: Aha, oni sú elita.

Zdroj informácií:
www.gbas.sk
www.nucem.sk/sk/

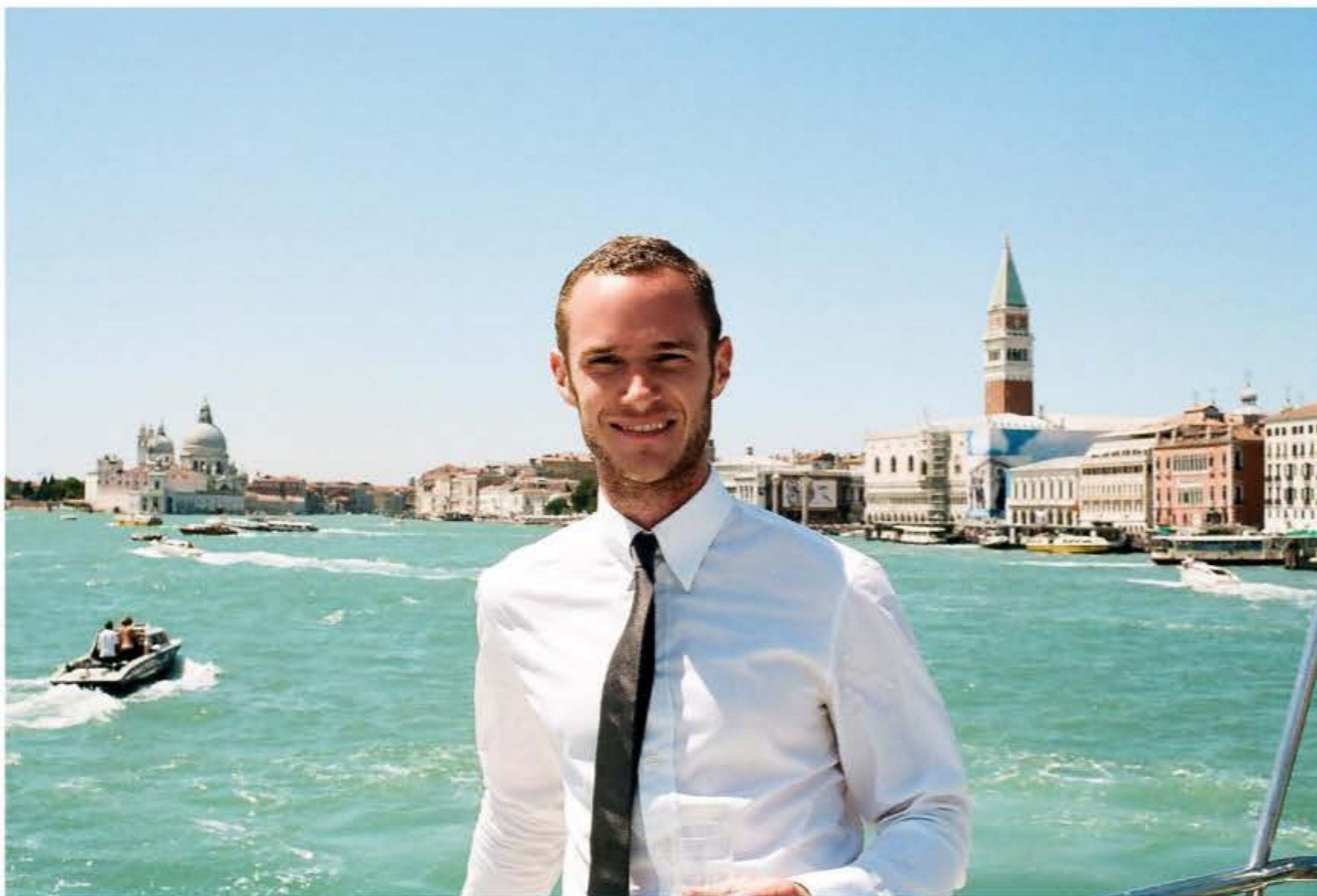

Foto: KPS

Juraj Kostúrik

by Veronika Lišková

Stačí talent k skutočnému úspechu? Kde sú najľahodnejší ľudia? Ako vám hra na hudobný nástroj dopomôže k prijatiu na VŠ? To sú otázky, na ktoré vám odpovie úspešný, cieľavedomý, a najmä sces-tovaný mladý muž. Kde všade bol? Čítajte a dozviete sa!

Na ktorú univerzitu si nastúpil po ukončení štúdia na GBAS?

Po ukončení GBAS som začal štúdium Bachelor of Science in International Economics and Management na Università Bocconi v Miláne. Ešte počas tohto štúdia som strávil semester na Universidad Torcuato di Tella v Buenos Aires a potom som sa cez univerzitu Bocconi dostal na stáž na Taliansko-dominikánsku obchodnú komoru v Santo Domingu (Cámara de Comercio Dominico-Italiana). Momentálne som ukončil Master of Arts in International Political Economy na University of Kent, presnejšie na jej časti Brussels School

of International Studies v Bruseli. V novembri som mal promóciu v Canterbury. Cez leto som stážoval u medzinárodne renomovanej environmentálnej právničky Johnny Bernstein, ktorá sa zväčša pohybuje medzi Ženevou a jej domovom v Le Chable (malá dedina v kantone Valais vo Švajčiarsku). No a od novembra stážujem v Európskej komisii v DG Climate Action v Bruseli.

To muselo byť celkom finančne náročné...

Škola mi dávala počas celého štúdia stipendium a okrem toho som part-time dva roky pracoval popri škole. Mal som celkom šťastie, keďže miesto som si našiel v obchode Giorgia Armaniho len niekoľko sto metrov od miesta, kde sám býva. Bola to tiež zaujímavá

skúsenosť, ktorá mi nielen zdokonalila taliančinu, ale spoznal som tam množstvo výnimočných ľudí.

Kam myslíš, že t'a tvoja chuť cestovať povedie ďalej a koľko jazykov vlastne ovládaš?

Existuje veľa miest, kde som ešte nebol a kam by som sa chcel, ak nie presťahovať, tak aspoň pozrieť. LÁka ma stále veľmi Latinská Amerika. Mal som tam pocit, že ľudia tam žijú s väčšou chuťou, že sú vo svojich myšliach slobodnejší, že žijú viac tu a teraz, nie zajtra alebo včera a to napriek mnohým ich problémom. Buenos Aires a jeho obyvatelia mi navždy zostanú v mojom srdci ako aj mnohé iné miesta a ľudia s nimi spojení. Ale je veľa úžasných miest a výnimoční ľudia sa dajú nájsť všade. To, čo sa mení, sú zvyklosti, podľa ktorých funguje určitá spoločnosť. Moja chuť cestovať, spoznávať a učiť sa jazyky pramení práve z nenasytnej chuti vnútorne rásť ako človek, ako osobnosť. Priamy kontakt je samozrejme to najlepšie a najintenzívnejšie v zmysle zážitkov a životných lekcií a svet je nám otvorený, ak ho takým spravíme. Horizonty mi veľmi otvoril aj môj tretí ročník na strednej škole, ktorý som strávil na Lawrenceville School v New Jersey. Je to absolútne výnimočná inštitúcia, v ktorej mi ukázali, ako sa veci dajú a nie ako sa nedajú. Mal som obrovské šťastie sa tam dostať cez súťaž vtedy ešte organizovanú Open Society Foundation v Bratislave spolu s organizáciou Assist. Tento program stále funguje a všetkým ho vrelo odporúčam. Dnes hovorím plynule anglicky, španielsky, taliansky a francúzsky a teším sa, že sa budem ďalej zdokonaľovať v týchto jazykoch, ako aj v ďalších. Vedieť ich mi umožňuje priamy prístup k neuveriteľným kultúram a nekonečnému množstvu informácií. V krajinách, kde som sa tieto jazyky naučil, som sa aj vďaka tomu vždy cítil ako doma a tak povediac našiel som moje ďalšie „nové“ ja. Je to niečo, čo ja sám nedokážem oceniť v mojom každodennom živote, a čo mi už nikdy nikto nevezme.

Ty si sa neustále zaujímal o štipendiá, pretože si chcel cestovať, či to bola súhra náhod?

Štipendiá som samozrejme hľadal a bolo to skoro vždy viac menej nevyhnutné kritérium na to, aby sa štúdium alebo iný pobyt dal uskutočniť.

Keď má človek oči otvorené, možnosti sa vždy dajú nájsť. Možno je to o niečo zložitejšie, ale je to možné.

Čo ti dopomohlo k prijatiu na VŠ? Ako k tomu prispelo práve štúdium na GBASe?

Stredná škola je pre každého špecifické obdobie, kvôli tomu, že človek naozaj dospieva. Odísť z domu nie je vždy len med lízať, teda GBAS aspoň z môjho hľadiska bola naozaj školou života po viacerých stránkach. To, čo mi dalo naozaj veľa bolo množstvo vynikajúcich pedagógov, ktorí často išli „above and beyond the call of professional duties.“ Boli to ale aj výnimoční spolužiaci, ktorí ma často dotlačili svojimi výkonmi snažiť sa na hodinách viac. Vysokú školu ako aj podmienky som si našiel sám. Rozhodujúce pri prijímaní boli zrejme moje doterajšie výsledky a to nie len akademické, ale aj extrakurikulárne. Proste treba byť aktívny a snažiť sa.

Mohol by si menovať pár tých mimoškolských aktivít, ktorým si sa venoval?

Mimoškolské aktivity sú často dôležité aj preto, lebo univerzitám, a to predovšetkým americkým, dokazujú, že je človek aktívnym členom svojej komunity, že robí veci nielen, keď musí, že je človekom všestranným. Ja osobne som napríklad hral na priečnu flautu. Na Lawrenceville School v New Jersey som sa tak dostal do symfonického orchestra. Podieľal som sa aj v Martine na projekte American Peace Corps, ktorý pomáhal pri budovaní lokálnej občianskej komunity, ktorá by fungovala ako skupina mladých ľudí aktívnych pri riešení rôznych miestnych problémov. Šport samozrejme môže tiež otvárať dvere. Je dôležité sa mu venovať aj serióznejšie. Mne osobne to vždy trochu chýbalo, ale určite si rád zabehám

alebo zaplávam. Počas posledných dvoch rokov gymnázia som aj učil angličtinu na Akadémii vzdelávania a musím povedať, že ako job na večer ma to veľmi bavilo. Ako som už povedal, je dôležité byť aktívny a zapájať sa. Nehovorím o robení niečoho na silu, proste ísť za tým, čo naozaj človeka baví a to môže byť čokoľvek.

Myslíš, že práca popri škole má viac výhod ako nevýhod? Pretože s prácou súvisí aj menej voľného času, priestoru na učenie atď...

Práca popri škole určite aspoň pre mňa nebola hlavne v prvých ročníkoch niečo, čo som robil z čistého potešenia alebo z nedostatku nápadov ako využiť môj voľný čas. Bola to jednoducho nutnosť. Mal som síce štipendium, čo mi samozrejme umožnilo ukončiť štúdium bez dlhov, ale na každodenný život v meste ako je Miláno (alebo akékoľvek iné európske veľkomesto) to proste nestačí. Škola mi však určite finančne veľmi pomohla. Prispievala mi aj na môj pobyt v Buenos Aires a preplatila niektoré výdavky týkajúce sa stáže na Talianskej obchodnej komore v Santo Domingu. Je samozrejme, že práca popri škole je časovo náročná. Uberá z času na učenie a v tomto zmysle vyžaduje určitú obeť. Bezpochybne by som si v tom období bol vedel predstaviť aj iné spôsoby ako naložiť s mojim časom. Moje rozhodovanie, či pracovať alebo nie však určite nebolo založené na zvažovaní výhod alebo nevýhod s tým spojených. Z druhej strany som mal naozaj šťastie, v práci som spoznal kopu zaujímavých ľudí, veľmi rýchlo sa zdokonalil v taliančine a umožnilo mi to vniknúť do sveta, do ktorého sa málokto dostane. Myslím si, že každá skúsenosť je vynikajúca a umožňuje rast osobnosti. Je jasné, že škola bola v tom čase prvoradá, ale s trochou snahy sa to dalo všetko nejako skíbiť.

Hovori sa: maturita - formalita a skutočné učenie začína až na univerzite... Co by si poradil maturantom, aby najlepšie zvládli skúšky, čo stoja pred nimi v najbližších mesiacoch? Ako to bolo pri tvojej maturite?

Ako každá iná skúška, človek sa na ňu musí pripraviť. Čím skôr začne a čím viac času tomu venuje, tým má väčšie šance uspieť. Je samozrejme, že po maturite čakajú na každého ďalšie skúšky často o veľa náročnejšie, no v každom prípade je fajn sa snažiť zo seba vždy vydať čo najviac. Musím sa priznať, že keďže som s učením nikdy nemal veľké problémy, často som veci nechával na poslednú chvíľu. Myslím si, že ľudia, ktorým to možno až tak ľahko nešlo, a preto boli takpovediac prinútení sa pripravovať systematickejšie, z toho nakoniec vyťažili viac. Ja som k veľa skúškam pristupoval trochu pragmaticky, namiesto toho som sa mal snažiť vždy o maximum. Totiž talent alebo nejaké nadanie vo všeobecnosti je síce dôležité, no tvrdá práca je jediný kľúč ku skutočnému úspechu.

Spomínal si, že si robil aj v obchode Armaniho. Moja posledná otázka znie, či si teda Armaniho aj osobne stretol a hovoril s ním? Odpoveď na tvoju otázku je áno. Armani býva kúsok od obchodu, kde som robil. Je to v podstate jeden z hlavných jeho obchodov na svete a on ako aj iní známi ľudia sa tam zjavovali často.

Jurajovi ďakujeme za rozhovor a prajeme mnoho úspechov.

SCHOOL CLUBS

by Júlia Dúhová

A je to tu! Čas neúprosne letí a tak je za nami ďalší rok. Pre niekoho bol veľmi úspešný, pre iných možno naopak trochu problémový. Isté však je, že pred nami stojí dvanásť mesiacov nového roka s číslom 2012. Aj keď vyhliadky z pohľadov veštic nie sú pre populáciu príliš priaznivé, študenti sa s plným nasadením vrhli do školského života. Mesiac január býva jeden z najťažších, a to hlavne kvôli polročnému testovaniu a uzatváraní známok. Avšak ani vtedy školské kluby nezahávajú a všemožne sa snažia spríjemniť rutinu každodenného dňa študentov.

Žiacka školská rada nezahála a pripravuje množstvo nových aktivít. Po vianočnej súťaži kolied s názvom Christmas Carol, ktorej atmosféra bola aj napriek nízkemu počtu účastníkov veľmi príjemná, organizuje ŽSR oslavy Dňa učiteľov. Rada zakúpila hodiny do každej z tried a konečne môžeme využívať rýchlovarnú kanvicu, ktorá bola už dlhší čas veľmi žiadaná. S predstihom sa pripravuje aj program na Deň učiteľov, ktorý by mal byť tento rok špeciálny.

Už je to rok, čo po prvýkrát uzrelo svetlo sveta prvé vydanie KARIS-u, a preto sa pri príležitosti jeho prvých narodenin plánuje oslava. Súčasne má Karis staff v pláne zorganizovať niekoľko besied so šéfredaktormi denníka SME a TYŽDŇA.

klub

...priestor pre ľudí

Foto: Facebook

Grétko Safončíková: My life in USA

Ahojte Gbas-áci!

Práve sa nachádzam v štáte Illinois, v meste Moline, čo je asi 15 minút od štátu Iowa, pri rieke Missipi. Nemôžem uveriť, že už je to 5 mesiacov, čo som bez vás. Čas letí ako voda a už som zažila americké Vianoce a Nový rok. Tento rok mi prináša veľa krásnych zážitkov, ale aj ťažkých chvíľ. Zatiaľ som bývala v dvoch host rodinách a musím povedať, že obidve boli super. Host rodiny sú veľmi dôležitou súčasťou výmenného programu. V obidvoch rodinách som mala súrodencov, ktorí ma nikdy nenechali nudiť sa. Pamätám si, ako mi prvá host rodina dala na tanier cestoviny s kečupom a s mäsom, a povedali že je to guláš. Predtým, ako odidem by som im mala ja urobiť pravý guláš. Skúšam veľa nových vecí, ako by pravý Exchange student mal. V škole sa zapájam do školských aktivít, ktoré som predtým nikdy nerobila ako napríklad spievanie v zbore alebo behanie na dlhé trate. Mám veľa kamarátov, ktorí mi veľmi rýchlo prirástli k srdcu. Nikdy by som nepovedala, že Amerika a Európa sú také odlišné. Mám pocit, že som na polroka ušla do iného sveta, a keď sa vrátim na Gbas, všetko bude tam, kde som prestala. Viem, že sa mýlim. Ak máte možnosť ísť na výmenný pobyt do zahraničia, UROBTE TO! Veľmi mi chýbate.

Love you

Ručná výroba papiera

by Sára Hrabovská

Všetci dobre vieme a aspoň tisíckrát sme počuli o tom, aký je papier vzácny. Aj preto ho väčšina z nás poctivo separuje, aby bol recyklovaný a mohol byť opäť využitý. Podobne „zrecyklovať“ si ho však môžete aj sami doma.

1.) Tento proces je trochu zložitejší, a preto materiálu a pomôcok bude viac. Tým najdôležitejším je samotný papier. Môže byť novinový, ale ak nechcete, aby bol výsledný papier tmavý, radšej použite nepotlačený, ktorý sa ľahko rozmočí. Natrhajte ho na menšie kúsky, zalejte vodou a nechajte cez noc odstáť.

2.) Na druhý deň už prichádza na rad to hlavné. Celú zmes trochu povarte v hrnci a poriadne rozmixujte, kým nepripomína kašu. Môžete použiť akýkoľvek mixér, ale najlepší je ponomý, pretože toho toľko neušpiníte.

3.) Ďalej si pripravte pracovnú plochu, na ktorú budete rozmixovanú zmes nalievať. Do plechu na pečenie vložte drevenú dosku na krájanie. Na ňu naukladajte gázu. Všetku zmes pomaly nalejte na dosku a lyžicou rovnomerne rozotrite. Na vrch môžete naukladať sušené kvety alebo bylinky na ozdobenie. Všetko opäť prikryte ďalšou vrstvou gázy.

4.) Na vrch položte ďalšiu dosku a pozatláčajte, aby sa čo najviac vody dostalo von. Ak máte pijak, použite ho na rýchlejšie odsatie vody.

Teraz už stačí iba byť trpezlivý a počkať, kým papier vyschne. Dá sa použiť na čokoľvek. Kreslenie, výrobu pozdravov alebo narodeninových blahoželaní, či dokonca koláž. A ešte ste k tomu trošičku pomohli prírode.

Foto: KPS

FOTO súťaž našej KPS

by Karis Photography Society

Dňa 19. decembra počas Open day na našej škole, si členovia KPS povedali, že sa odprezentujú celému svetu v čo najlepšom svetle. Z portfólií jednotlivých členov spoločnosti bolo vybratých pár fotiek každého autora. Výstava bola v telocvični, kde každý, kto chcel, mohol anonymne podporiť fotku svojho favorita. Hlasujúci mohli vyberať spomedzi 34 fotiek. Fotky boli rôznorodé, od portrétov, krajinárskych fotografií, fotografií miest tam každý mohol nájsť, čo sa mu páči. My vám teraz ponúkame top5 najlepších fotiek, za ktoré ste hlasovali.

1. miesto

2. miesto

4. miesto

3. miesto

Foto: KPS

5. miesto

Foto: Internet

Ja a Silvester

Snežilo. Padajúce vločky pokryli okolité hory a naša útulná chata sa stala jediným zdrojom tepla v okruhu niekoľko desiatok kilometrov. Tu v bielom opustenom svete sa naša rodina rozhodla oslavovať tohtoročný Silvester a ja som samozrejme musel byť súčasťou tohto nezaujímavého predstavenia.

„Tak ako, Peter? Tešíš sa na ohňostroj, ktorý som vybral na tento rok. Bude úžasný, uvidíš, dnes ti ho ukážem, spolu aj s malým prekvapením.“ snažil sa ma otec nabudiť na silvestrovskú náladu, a to už tri dni pred Novým rokom.

„Jasné, už sa neviem dočkať,“ odpovedal som ironicky a nepresvedčivo.

Vedel som, že moja nezaujatosť rodičov trápi, no pretvarovať som sa určite nechcel. Chýbala mi moja partia, s ktorou som zažil už tri Silvestre a vždy boli jedinečné a úžasné, ba dokonca dobrodružné, keďže nikto z nás nebol zbabelec či „padavka“. Avšak tentoraz to dopadlo nie podľa mojich predstáv. Len ja, moja rodina a susedia, ktorí sa ešte nedostavili.

„Ideme po susedov,“ kričal otec z auta, „a vrátíme sa na druhý deň ráno, takže teraz máš celú chatu na starosti. Spolieham sa na teba.“

S týmito slovami odišiel otec spolu s mamou a ja som ostal sám ako Robinson na opustenom ostrove. Nad otázkou, prečo tam budem celú noc som sa vôbec nezamýšľal. Oni dávali dostatočnú slobodu mne a ja som sa ich na takéto záležitosti nikdy nepýtal.

Tma sa vkrádala do okien. Bolo asi desať hodín večer, šesť hodín po odchode rodičov. Neostávalo mi nič iné, ako si urýchliť čas niečím pútavým. Poobzeral som sa okolo seba. Na skrini som uvidel „DVD-čko“ s čierno-červeným „coverom“. Bol to horor s názvom Vzdialená samota. A pretože som dlho nezažil adrenalin, vypol som všetky svetlá a rozhodol som sa to pozrieť.

Vo filme som sa doslova našiel. Hlavnou postavou bol 16-ročný chalan. Jedného dňa sa ocitne v oblasti izolovanej od civilizácie. Bol zviazaný v malej chatrči, do ktorej nesvieti ani kúsok svetla.

Zrazu bolo počuť hrozny buchot. Išlo to z repráku? Vypol som televízor a stíchol som. Niečo som opäť začul. Mal som pravdu. Nevychádzalo to z toho hororu. Zvuk vychádzal zvonku. Pomaly stupňoval v intenzite. Priblížil som sa k dverám a opatrne som odokryl záclonu vedľa dvier. Uvidel som tmavú siluetu mocného muža. Na hlave mal akúsi masku, neviem prečo, ale pripomínala mi Mickey Mouse-a. Bol celý v čiernom. Z vrečka mu čosi trčalo a mám pocit, že je to nejaká železná páka. Je to zlodej. Určite...

Neviem, čo do to do mňa vošlo, no v jednom okamihu som inštinktívne a prudko otvoril dvere a skočil som na neznámeho. Dopadli sme na polmetrovú vrstvu snehu, kde som dal tomu naničodníkovi pár tvrdších rán, pritlačil som ho na spodok snehu tak, že sa nemohol ani hýbať.

„Hmmm...“ počul som tlmené nerozpoznané slová.

Chcel mi niečo povedať, no nechcel som mu dať možnosť ma nejakým spôsobom okabátiť. A tak som stále na ňom sedel a rozmýšľal som, čo spraviť.

Znova som čosi začul. Boli to kroky, no tentoraz to nebol len jeden človek. Zmocnil sa ma strach a napätie. Ostal som v takom šoku, že som sa nezmohol ani k úteku, jednoducho som zostal stále sedieť na chytenom zlodejovi.

Spoza rohu stavby vyšla moja mama so susedami. Odľahlo mi. Keď ma uvideli, začali sa všetci traja uškriňať.

„Čo vám trom je také smiešne? Pozrite, práve som chytil možného zlodeja, ktorý sa chcel vlámať do našej chaty. Aha!“, strčil mu ruku do vrečka, aby im ukázal myslený zlodejský nástroj, „to... to je...“. Peter nebol schopný rozprávať po tom, čo vytiahol dlhú, čiernu petardu. Zostal úplne ohúrený. Rýchlo otočil jeho zajatca a dal mu dole jeho Mickey Mouse-ovu masku...

„Otec?!“ skríkol Peter, „Čo tu robíš? Čo tu vlastne robíte vy všetci? Mali ste byť predsa preč.“

„Ahoj, synu.“ pozdraví otec Petra a postupne sa zotavuje z mierneho omráčenia, „Chceli sme ťa prekvapiť.“

„Tak to sa vám každopádne podarilo, so svojou maskou a touto sprostou pyrotechnikou si ma vystrašil k smrti.“

„Našiel som ju u susedov. Spomenul som si na karneval, v ktorom si vyhral tretie miesto. Chcel som si s tebou pospomínať na tvoje mladšie časy...“

„Skoro si mi dopomohol k tomu, aby som sa stal opäť nekontrolovateľným kojencom.“

V tom nás všetkých prebudila akási zvláštna, šťastná nálada. Z chuti sme sa začali smiať. Smiali sme sa asi polhodinu. Bolo to neuveriteľne skutočné a výnimočné. Toto sa nestane človeku len tak náhodou, musí mať kopec šťastia a predstavivosti. Silvester nakoniec dopadol dobre, z jednej stratenej chaty nevystrelovali len nádherné osvetlenia ohňostrojov, ale aj pocity šťastia, spokojnosti a radosti.

Maroš Jančo

lifestyle

Foto: Internet

Pole dancing

by Peter Konyveš

Zábava diev ľahkých mravov? Osud životom oklamáných žien? Predávanie svojho tela za účelom peňazí? Alebo práve naopak umenie, ktoré dáva možnosť precítiť hudbu aj tou erotickou stránkou osobnosti? Či dokonca šport hodný svetových šampionátov? Vytvorte si názor sami.

Čo to vlastne pole dancing je?

Na škole sa stalo trendom používať wikipédiu ako dôveryhodný zdroj informácií, takže prečo sa toho vzdať? Ako hovorí wiki, pole dancing, tancovanie okolo tyče, je moderná tanečná disciplína, ktorá spája niekoľko druhov tancov: Balet, valčík, salsu, prvky gymnastiky, akrobacie a moderného tanca.

Niečo z histórie

Pravdepodobne ste nevedeli, že tanec okolo tyče má svoje základy už v čínskych cirkusoch, no ako taký sa presadil v Amerike v dvadsiatych rokoch ako predstavenie putovných divadiel. Do nočných barov sa presunula táto disciplína až okolo roku 1950.

Do konca minulého tisícročia bol tanec okolo tyče výhradou strip barov, no od tohto momentu sa

ho snažia priamo aktéri, tancujúci, presadiť ako šport. Snažia sa zmeniť vnímanie ľudí, že nejde len o zvodné pohyby, ale o náročný tanec, o umenie, ktoré vyžaduje mnoho času, hodín strávených pri tyči, v tanečnom štúdiu, tvrdý tréning.

Táto snaha neostáva nedocenená, v tanci okolo tyče sú amatérske aj profesionálne súťaže, dokonca aj kontinentálne a svetové šampionáty. Práve prvé majstrovstvá sveta sa konali v roku 2005 v Amsterdame.

Na pole dance ako taký som mal názor dosť tuctový, podľa mňa to bola len odnož povolania slušne povedané ľahkej ženy. No môj názor sa zmenil po prezretí mnohých videí, po rozhovore so striptérkou, ktorá mi vysvetlila ako funguje práca striptérky v nočnom klube. Bezpečnostná služba a kamery sa starajú o jej bezpečnosť, žiadni starí nechutní chlapi strkajúci bankovky do spodného prádla.

Ako hovorí nemenovaná slečna, Go-go tanečnica, bývalá zamestnankyňa prestížneho nitrianskeho nočného baru, jej náplňou práce nebolo vyzliekať sa pred nadržanými chlapmi a vyzliecť aj posledný kúsok látky... Jej slová sa vôbec nezhodovali s mojou predstavou o bare tohto typu. „Solventní a slušní chlapi v oblekoch rozoberali svoje pracovné a súkromné problémy pri drinkoch a ja som iba tancovala v pozadí. Nemusela som sa ani len vyzliekať, mojou uniformou boli obyčajné dvojdielne plavky. Mohla som sa samozrejme vyzliecť ak by som chcela, no to iba na konci vystúpenia - otočiť sa obecenstvu chrbtom, dať si dolu podprsenku a odkračať. A tiež som mala pocit bezpečia. Ochránka bola vždy pripravená zasiahnuť. Stačil jediný priamy pohľad do bezpečnostnej kamery a to bol signál že sa cítim ohrozená alebo niečo nie je v poriadku.“

Aj tento šport, povolanie, vyberte si ktorý názov chcete, má svoje pravidlá, v oblasti oblečenia, zostavy ale aj náčinia. Pole dancing ako disciplína nesmie byť nudistický, aspoň spodné prádlo musí byť. Ak nie je, už to nie je pole dance ale strip-tiz. Čo sa týka samotnej tyče, USA má predpísaný rozmer 2 palce. Európa si drží tiež toto číslo, pretože tyč má byť pohodlná na držanie, má ju obísť priemerná dlaň. V Ázii preto tento rozmer klesá na priemer tyče 4,5 cm alebo menej. Asi majú Európanky veľké ruky. Ak ste sa už dostali do kontaktu s tyčou, isto ste si všimli, že to nie je kus hrdzavého lešenia. Materiály z ktorých sú tyče vyrobené sú rôzne, všetky však hladké, prekvapivo. Najčastejšie to je nehrdzavejúca oceľ alebo jednoducho pochrómované železo. Používa sa taktiež titán, na extravagantnejšie tyče aj sklo alebo rôzne plasty, priesvitné kvôli svetelným efektom.

Foto: Internet

Barbora Novotná: Karate

by Petra Abrahámová

Foto: Internet

Zdá sa vám zvižanie sa okolo tyče jednoduché? Tak to v žiadnom prípade. Ak chce niekto začať s týmto športom, musí si prejsť silovými tréningami a tanečným kurzom, pretože väčšina trikov a póz vyžaduje silnú vrchnú časť tela a aspoň základy tanca. Osobne ma zaujal fakt, že na amerických školách nie je tanec okolo tyče nič nevidané a nie je ťažké nájsť ho ako súčasť telocviku, vraj na zvýšenie dievčenského sebavedomia. Že pole dance je výhradne pre ženy? Mýlite sa. Tanečné štúdiá zamerané na túto disciplínu otvárajú samostatné kurzy pre mužov kvôli nárastu záujmu mužov. Dokonca Čínsky národný šampionát v tanci okolo tyče v roku 2007 vyhral muž.

Zaujal vás pole dance ako šport alebo si stále myslíte, že je to len zábava, odreagovanie, či spôsob zarábania?

Bojové umenia sú staré ako ľudstvo samotné. Vznikali vtedy, keď sa človek potreboval ubrániť pred blížiacim sa predátorom alebo aby si zachránil život vo vyhrotenej situácii s nepriateľom, alebo vtedy, keď chcel niečo dosiahnuť. Východná Ázia je domovom najčastejšie využívaných, vyučovaných a precvičovaných bojových umení, medzi ktoré patrí aj karate. Karate je japonské bojové umenie, pochádzajúce z ostrova Okinawa. V športovom karate poznáme dve disciplíny: kata a kumite. Kata je súborné cvičenie karate. Je to boj proti imaginárnemu nepriateľovi, ktorý precvičuje jednotlivca alebo malá skupina dvoch alebo troch precvičujúcich. Na správne zacvičenie danej kata je potrebná duševná, duchovná a fyzická pripravenosť a vyspelosť cvičiaceho. Kumite znamená zápas, je to jeden z troch hlavných aspektov tréningu karate. Kumite je časť karate, v ktorom sa trénuje proti súperovi. Dá využiť pri vylepšovaní určitej techniky, alebo zručnosti (napríklad efektívne posudzovanie vzájomnej vzdialenosti), alebo sa dá použiť pri súťažiach. Yakusoku Kumite (kontrolovaný súboj), je tradičná forma Kumite používané v Karate. Jeden oponent útočí a druhý sa bráni použitím predpísanej sekvencie. Nám sa dostalo neskutočnej cti, privítať na našej škole niekoľkonásobnú majsterku sveta v Kumite, Barbaru Novotnú. Tento rok sa jej to podarilo znova. A ako to vlastne všetko začalo?

Foto: Internet

Ako si sa dostala k športu? Chcela si začať sama alebo ťa nejako rodičia prehovorili, lebo videli, že si talent?

Odmalička ma rodičia k športu viedli. Vlastne som 8 rokov hrala tenis. Počas toho som chodila na gymnastiku a s karate som začala len preto, lebo som tam mala robiť podporu môjmu bratovi. No vlastne som začala tak, že sa prihlásil brat a aby ho tam mal kto udržať, išla som a nim. Len tak pre zaujímavosť, brat to po týždni vzdal.

Čo ťa na tom najviac baví?

Najviac ma bavia zápasy. Kata- precvičovania, už nerobím.

Na čo sa konkrétne špecializuješ?

Čiže sa špecializujem na kumite (zápas) a point kumite - zmes kickboxu, boxu a kumite.

Čo sú tvoje najväčšie úspechy. Kde všade si bola?

No, najväčšie úspechy. Tak som 12-krát majsterka sveta, 4-krát vicemajsterka sveta, 11-krát majsterka a 9-krát vicemajsterka Slovenska a minulý rok vicemajsterka Európy. V rámci súťaží som navštívila som napríklad Taliansko, tam bývajú majstrovstvá sveta, Poľsko, Česko, Maďarsko.

Máš nejaké sny do budúcnosti spojené so športom? Chcela by si si ešte niečo splniť?

Tak určite by som chcela získať titul majstra sveta aj na budúci rok.

Darí sa ti v škole? Stíhaš to popri tréningoch?

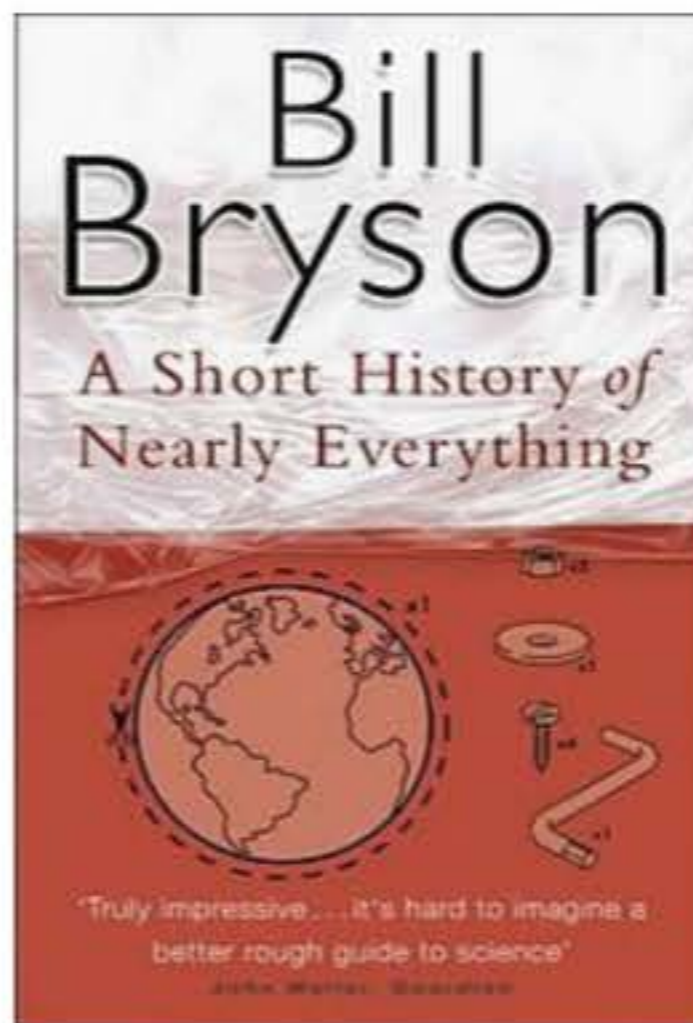
Školu zatiaľ stíham v celku fajn, aj keď si myslím, že by sa to dalo aj lepšie.

Čo je na karate najťažšie?

Najťažšie pre mňa bolo prekonať strach na začiatku, ale teraz je to už dobré.

Za rozhovor veľmi pekne ďakujeme a želáme veľa šťastia a hlavne úspechov.

Foto: Internet

Bill Bryson: A Short History Of Nearly Everything

by **Martina Krivošová**

Málokedy ma dokáže nejaká kniha tak zaujať a úplne nadchnúť už od začiatku ako práve „A short history of nearly everything“. A pritom som na ňu natrafila úplnou náhodou študujúc v kníhkupectve sekciu cudzojazyčná literatúra. Vlastne som ani netušila, akú knihu hľadám, ale to, čo sa mi dostalo do ruky, predčilo všetky moje očakávania. Ako sa píše na obálke: „The very book I have been looking for most of my life.“ „A short history of nearly everything“ je pre každého, kto si všima svet okolo a chcel by mu aspoň trošku porozumieť. Autor úžasne jednoduchým a zaujímavým spôsobom prevádza čitateľa všetkým, čo sa stalo od Veľkého Tresku až po vznik civilizácie. Objasňuje niektoré základné fakty, kus histórie, osobnosti a zaujímavosti z viacerých vedných disciplín: kozmológie, astronómie, fyziky, geológie, meteorológie, chémie... „It represents a wonderful education, and all schools would be better places if it were the core

science reader on the curriculum.“ Odporúčam ju všetkým šialencom, ktorí sú rovnako ako ja fascinovaní faktom, že celý vesmír vznikol z čiastočky (singularity) menšej ako miliardina protónu (ktorý je mimochodom tak veľký, že do bodky nad i sa ich zmestí 500,000,000,000) a ľudský život začína jednou bunkou a po 47 deleniach s počtom buniek 140 biliárd je človek pripravený na život. Mimochodom, kniha získala aj dve prestížne ceny - cenu anglickej Royal Society pre vedeckú knihu pre neodbornú verejnosť v roku 2004 a Descartovu cenu za rok 2005. Rovnako odporúčam prečítať aj iné Brysonove knižky, píše skvelé cestopisy.

P.S.: Mr Ruman vám určite veľmi rád požičia nejaké audionahrávky jeho kníh.

Čítame s

Martinusom!

martinus.sk

Ďakujeme kníhkupectvu Martinus za podporu.

Foto: Internet

Odviata vetrom

by Nikola Matúšková

Odviata vetrom je názov filmu, ktorý ste mohli vidieť na obrazovkách televízie Doma aj cez tieto sviatky. Bol natočený v roku 1939 Victorom Flemingom podľa knihy s rovnakým názvom. Tento režisér natočil viac ako 50 filmov a za Odviata vetrom dostal Oscara. Narodil sa v roku 1883 a zomrel v roku 1949. Pochádzal z Kalifornie. Tento uznávaný režisér bol považovaný za znalca krásy a pre každú ženu bola pocta natáčať s nim film.

Knihu v anglickom origináli *Gone with the Wind* napísala Margaret Mitchellova v rokoch 1926-1929, avšak pracovala na nej 10 rokov. Táto plachá dievčina, pochádzajúca z Atlanty napísala svoj veľký román na základe rozprávania dospelých v jej kraj. Preštudovala nemálo výstrižkov z novin z toho obdobia, no najväčšmi sa opierala o otcove historické poznatky a spomienky matky, ktorá si presne pamätala na zvyky a obyčaje tých čias. Táto dovtedy neznáma autorka ukázala rukopis len niekoľkým najbližším ľuďom. No vďaka naliehaniu šéfredaktora Macmillanovho vydavateľstva román v roku 1936 uzrel svetlo sveta. Pôvodne sme si o tvrdohlavej hrdinke menom Scarlet O'hara mali čítať v knihe s názvom *Aj zajtra je deň* vďaka jej zvyku pomyslieť si pri každom probléme: „O tomto budem rozmýšľať zajtra“, no autorka to zmenila na *Odviata vetrom*, čo vystihuje základnú myšlienku jej príbehu - zánik starej južanskej civilizácie vo vetre dejín. Možno aj zmena názvu dopriala autorku taký veľký úspech. Do konca roka 1966 vyšla táto kniha v 32 jazykoch v celkovom náklade skoro 13 miliónov exemplárov. Margaret sa narodila v roku

1900 a jej premiéra bola, žiaľ, i derniérou, autorka napísala len dva diely knihy *Odviata vetrom* a podobný príbeh z pera Mitchellovej nevyšiel. Spisovateľku zrazil taxikár a neskôr 16.8.1949 zraneniam podľahla.

Už spomínané veľdielo nie je len vykreslením života silnej, inteligentnej a svojskej Scarlet, ktorú život privedie do náručia šarmantného Rhetta. Tento román sa opiera o historický kontext americkej vojny odohrávajúcej sa v 19. storočí. Juh proti Severu. To je český preklad knihy a odzrkadľuje vojnu medzi vyspelým priemyselným severom a južnými krajinami pestujúcimi bavlnu. Učebnice dejepisu hovoria, že vojna vznikla hlavne kvôli právam černocho, ktorí pracovali v domoch zámožných rodín ako otroci. A práve do tohto obdobia je zasadený príbeh ambiciózneho a extravagantnej Katy Scarlet (Vivien Leigh), dcéry plantážnika a pyšného Ľáka O'hara, ktorá poburuje spoločnosť svojím, na tú dobu až moc nezávislým, správaním. V tejto dievčine, neskôr žene Margaret ukryla charakter tvrdej, no láskavej ženy schopnej prekonať starosti, radosti, ktorá nás prevedie rozličnými životnými skúškami, manželstvami, založenými na rôznych dôvodoch, vojnou a biedou nastávajúcou po nej. Rhett Butler (Clark Gable) je na tú dobu tiež nezvyčajný muž. Šarmantný lámač ženských srdiec je jediný, ktorý jej rozumie a je ešte prefikanejší než samotná Scarlet. Žije si svoj život plný nerestí a robí to, čo chce, nie to, čo by mal. Nakoniec však Scarlet, zmietajúca sa v citoch k nemu medzi láskou a nenávisťou, aj jemu opantá hlavu a spolu s ňou manželstvom tu začína najkrajšia časť príbehu.

Bude vojna. V tomto znení začína prvá kniha. Mladučká a rozmarná Scarlet, obletovaná desiatkami, ba priam stovkami mužov má oči len pre jedného. Ashley Wilks (Leslie Howard). A toto meno ju sprevádza celým príbehom. Aj keď sa situácia mení, aj samotná hrdinka dospieva. Po vojne sa z vrtošivého rozmarného dievčatka stáva ctižiadostivá žena, ktorá robí všetko preto, aby zachránila svoju milovanú plantáž Taru, ale aj svojich najbližších. Ashley je však muž, ktorý ostáva v jej srdci a myslí, neskôr, keď sa do jej srdca nebadane vkradne Rhett, už len v jej myslí. Lebo keď si myslíte, že niekoho milujete, to ešte neznamená, že ho naozaj milujete a že on miluje vás. Scarlet na svojej ceste životom stretne mnoho, no nič, s čím by si naša hrdinka neporadila. V tomto diele nájdete vážne situácie, existenčné problémy prichádzajúce s vojnou, no i vtipné vrtochy nepoučiteľnej Scarlet.

Či už nádherná móda, prostredie, v ktorom sa príbeh odohráva, herecké výkony alebo hudba podčiarkujúca udalosti, či pocity, spolu vytvárajú dokonalú atmosféru a posúvajú film na veľmi vysokú úroveň. Ja som tento film videla niekoľkokrát a knihu už mám požičanú na čestnom mieste na policičke. Je to dielo, ktoré môžete pozerieť dookola a nikdy vás neomrzí. Nemá síce happy-ending, no môžete si ho pokojne domyslieť, keďže má otvorený záver. Je to romantická dráma, knižná i filmová klasika rokmi zapadaná prachom, no ešte vždy dokáže zažiť. Toto dielo dostalo veľa filmových a knižných podôb. Taktiež je pokračovanie s názvom *Scarlet* od A.Ripleya či *Rhett Butler* od D. McCaiga. No originálu sa teda rozhodne nevyrovnajú. Táto dráma získala osem Oscarov vrátane ceny za najlepšiu herečku v hlavnej i vedľajšej úlohe, najlepšiu výpravu, najlepši obraz, najlepši scenár, najlepšiu réžiu, najlepši strih a za farebnú kameru, a je to na tomto filme aj vidieť. Literárni kritici tomuto románu dávajú všetky 3 hviezdičky a ja s nimi dokonale súhlasím.

Sherlock Holmes 2: Hra tieňov

Sherlock Holmes zvykol byť najchytnejším mužom salóna... až doteraz. Anglický režisér a scenárista Guy Richie (Podfu(c)k) prichádza s filmovým pokračovaním slávneho veľdiela Arthura Conan Doylea o najznámejšom detektívovi. Okrem stvárnenia Sherlocka Holmesa hercom Robertom Downeym Jr. (Iron Man), si jednu z hlavných úloh zahral aj sexsymbol Jude Law, takže na svoje si určite prídete aj ženská časť publika. Veľkolepý príbeh mal slovenskú premiéru 29. decembra.

Jeden deň

15. júl 1988. To je deň, kedy spolu Emma a Dexter strávili prvú noc. Avšak iba rozhovormi. Napriek vzájomným sympatiám zostali najlepšimi priateľmi. Každý sa vydá na vlastnú cestu životom s pocitom, že milujú jeden druhého. Roky plynú, no magický „jeden deň“- 15.júl, sa stane každoročným dňom ich stretnutia. V krásnom romantickom kinohite stvárnil hlavné úlohy Anne Hathaway a Jim Sturgess.

Čierna hodina

Partia mladých američanov sa vyberie do Ruska a ich predstava o nekonečnej párty v moskovských nočných kluboch sa rázom zmení na boj o prežitie. Tento horor najslávnejšieho súčasného ruského režiséra Timura Bekmabetova sľubuje mimoriadny filmový zážitok. Nielen vďaka netradičnému prostrediu- keďže invázia mimozemšťanov sa konečne neodohráva v Amerike, ako sme všetci zvyknutí- ale aj kvôli veľkolepým efektom, ktoré sú pre tohto úspešného režiséra príznačné.

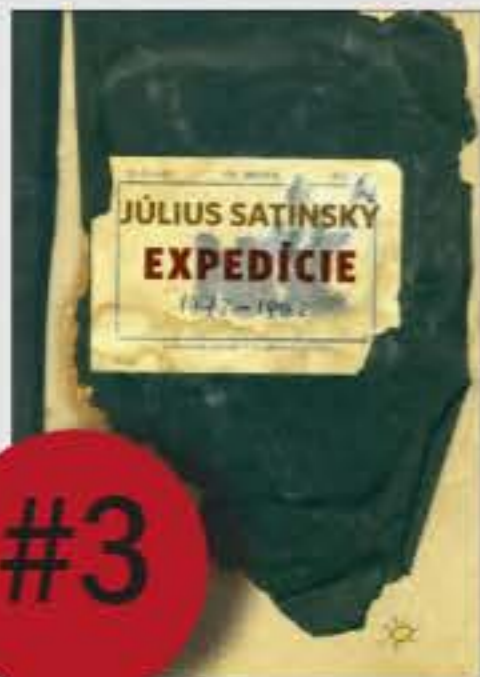
Muži v nádeji

Každá česká komédia je zárukou skvelej zábavy. Avšak tento film je výnimočný aj tým, že dve hlavné úlohy si zahrali český filmový fenomén Bolek Polívka a najúspešnejší súčasný český herec Jiří Macháček. Môže byť nevera zárukou šťastného manželstva? Odpoveď na túto otázku sa možno dozviete po zhlíadnutí tohto nového českého skvostu.

Kultúrna udalosť roka 2011

by **Kristián Filip**

Kultúra ako taká má mnoho podôb, no ktorá akcia získala to prestížne ocenenie Kultúrnej udalosti roka 2011? Denník SME robil prieskum a spomedzi kategórií kniha, divadlo, film, hudba a výstava sa s rezervou na prvom mieste umiestnil slovenský film *Dom*. Pozrime sa, ako sú na tom ostatné kategórie a prečo získal toto ocenenie práve film *Dom*.

KNIHA

1.) Július Satinský: *Expedicie 1973-1982*

Kniha *Expedicie 1973-1982* autenticky opisuje cestovania Júliusa Satinského z rokov v nadpise knihy. Autor čerpá zo svojich cestovateľských zápisov, ktoré písal počas svojich letných turistických ciest. Satinský vo svojej knihe hovorí o expedíciách zo Slovenska, Čiech a švajčiarskych Álp, ktoré doplnia veselými anekdotami, trefnými spoločenskými postrehmi a dennikovými ilustráciami, pohľadnicami a fotografiami.

2.) Juraj Chlpík: *Petržalka Identity*

3.) Lucia Piussi: *Láska je sliepka*

4.) Monogramista T.D.: *Nie som autor, som metafora*

5.) Pavel Vilikovský: *Pes*

#3

DIVADLO

1.) *Coriolanus*- SND, Bratislava

Politická hra od najfamóznejšieho dramatika vôbec, Williama Shakespeara, v podaní hercov Slovenského národného divadla v Bratislave si získala nemalú priazeň. Príbeh opisuje samodeštrukciu moci rímskeho vladára Coriolana. V hre Slovenského národného divadla sa predstavil v hlavnej úlohe Milan Ondřík.

2.) *Gazdova krv*- Astorka, Bratislava

3.) *Kukura*- Aréna, Bratislava

4.) *Napichovači a lízači*- SKRAT, Bratislava

5.) *Mono*- Debris Company, Bratislava

#4

Čísla v kruhoch označujú celkové poradie najlepších kultúrnych počinov roka 2011 spomedzi všetkých kultúrnych udalostí na základe hlasovania uskutočneného dennikom SME.

FILM

1.) Zuzana Liová: *Dom*

Debut mladej slovenskej režisérky a scenáristky Zuzany Liovej, *Dom*, sa ocitol v slovenských kinách 10. septembra 2011. Dielo Liovej hovorí o problémoch strednej vrstvy medzi otcom a dcérou na Slovensku v súčasnosti. Otec stavia pre seba a svoju dcéru dom, no ona čaká na ukončenie štúdia na strednej škole, aby mohla z rodinného zázemia utiecť a začať žiť svoj život, no to otec netuší. Dcéreine tajomstvá voči otcovi sa pomaly nabaľujú a ona sama vie, že to raz prepukne a čoskoro vyjde pravda na povrch.

2.) Martin Šulík: *Cigán*

3.) Lars von Trier: *Melancholia*

4.) Terrence Malick: *Strom života*

5.) Peter Bebjak: *Marhuľový ostrov*

#1

#5

HUDBA

1.) *AfterPhurikane* and Jana Kirschner

Štyri výnimočné koncerty pod záštitou turné s názvom *Cestou Domov* sa uskutočnili v decembri 2011 od 4. do 7. decembra. Na koncertoch účinkovali rómski speváci, africký perkusionista, klasickí hudobníci, svetoznámy britský producent v úlohe klaviristu Eddie Stevens a Jana Kirschner. Koncerty sa uskutočnili v Bratislave, v Levoči, v Košiciach a v Martine.

2.) Bažant Pohoda

3.) Koncert Sade v Bratislave

4.) Andrej Šeban: *Časozber*

VÝSTAVA

1.) SNG, Bratislava: *Nové Slovensko*

Výstava *Nové Slovensko* s podtitulom (ťažký) zrod moderného životného štýlu predstavuje prienik modernej civilizácie do slovenskej spoločnosti a modernizácie Slovenska ako takého. Na výstave sú vyobrazované predmety každodenného použitia, ale nachádzajú sa tu aj dobové fotky ukazujúce na Slovensko v dobe modernizácie.

2.) Jan Kaplický: *Vlastní cestou*

3.) Považská galéria umenia: *Nulté roky*

4.) Galéria mesta Bratislavy: *Mapy*

5.) Ladislav Guderna: *Lietajúca ryba*

#2

Foto: Internet

Make-up v očiach mužov

by **Nátalia Fačková**

Make-up. Ako jednoducho to znie. Ved' si stačí len trochu primal'ovať oči a ísť, no nie? Ale iba my ženy naozaj vieme, že ak chceme vyzerat' naozaj veľmi dobre, nie je to až také ľahké. Pretože stačí malý prešľap a všetko vyzerá hrozne, a ak sa na nás ktokoľvek pozrie trochu inak ako by sme chceli, naše sebavedomie sa objaví na bode mrazu...

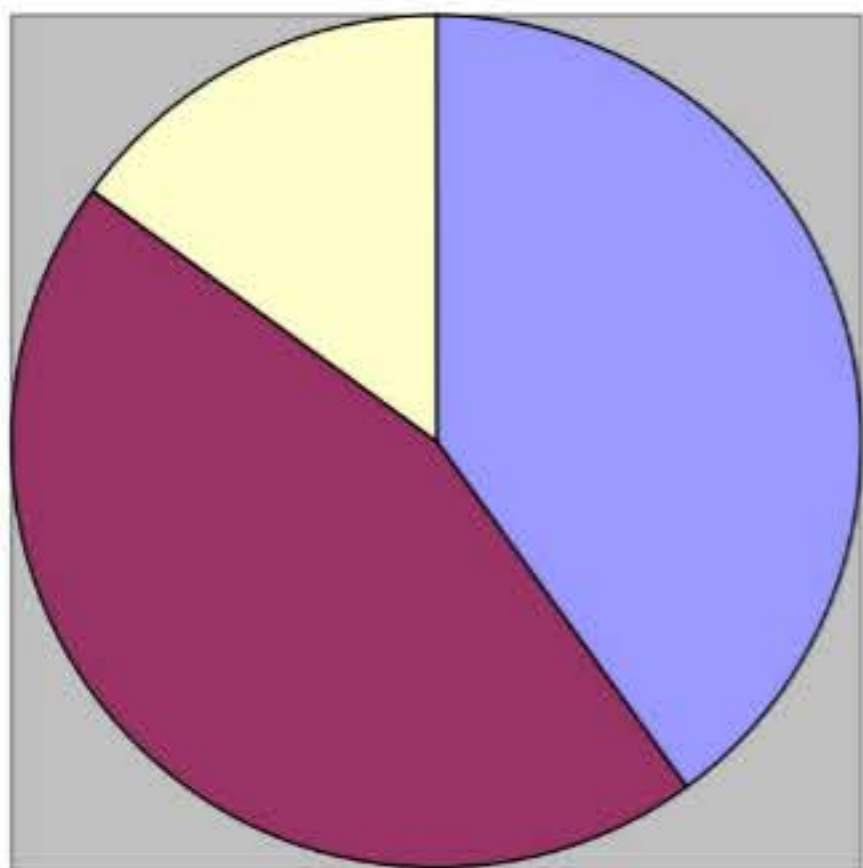
Sú síce aj iné, dôležitejšie veci, ktoré nás dokážu skrásliť, ale povedzme si na rovínu, ak chce žena dosiahnuť to, čo chce, na tomto svete potrebuje vyzerat' skvelo. A bez make-upu to jednoducho nejde. „Prirodzená“ krása? Make-up, prípadne Photoshop.

Prirodzenosť. Prirodzenosť. Prirodzenosť. Tá vedie na plnej čiare. Nechcem Vám kraďnúť ideály, drahí muži, ale prirodzená krása nie je taká, akú si ju niektorí predstavujete. Áno, modelky v módnych časopisoch vyzerajú tak veľmi prirodzene. Majú krásnu zamatovú pleť bez akýchkoľvek nedokonalostí, majú nádherné dlhé mihalnice a jemné pery bez vrások. Ale toto je len prirodzená krása, ktorú sa všetky snažíme napodobniť.

Make-upom. Lebo my už vieme, že na to použili veľa make-upu a ešte viac úprav pomocou Photoshop-u. A takto vznikajú komplexy. Povieme si, aké je to dievča na obálke časopisu dokonalé, krásne a nepotrebuje nič zakrývať. Stačí si ale pozrieť len nejaké videá na internete typu „pred a po“ (naľukajte na Youtube „Dove evolution“ a kliknite na prvé video) a zistíte, kde je to tajomstvo prirodzenej krásy ukryté. Ale nechápte ma, prosím, zle. V našom veku (15-19 rokov) nie je vôbec potrebné používať make-up ako na ocenenia Grammy. Len sa snažím poukázať na to, že niektorí ľudia si mýlia prirodzenosť s dokonalosťou modeliek v módnych časopisoch.

Takže make-up, ktorý nám dodá dostatočnú dávku sebavedomia a spraví nás „prirodzenejšou“, je tá najlepšia voľba na každý deň do školy a som naozaj rada, že to oceni aj mužské pohlavie na našej škole. Prirodzený make-up ako taký zahŕňa maskaru, niečo na pery, prípadne jemnú vrstvu make-upu. Samozrejme, že prehnané množstvo make-upu dokáže zničiť akýkoľvek náznak krásy a vytvoriť z nás napríklad obludu s oranžovou tvárou či nejakého pokémona s farebnými viečkami.

A tak sme len pre Vás vyspovedali naše silnejšie polovičky, a z ich jedinečných názorov vznikol nasledujúci graf:

- Žiadny make-up, prirodzená krása
- Jednoduchý, prirodzene vyzerajúci make-up
- Individuálne

Odkúšané a kvalitné produkty:

Maskara: **Oriflame, Giordani Gold**

Púder: **Max Factor Creme Puff**

Korektor: **Miss Sporty**

Make-up: **Max Factor Lasting Performance**

Lesk na pery: **Oriflame Backstage Pink, Labello**

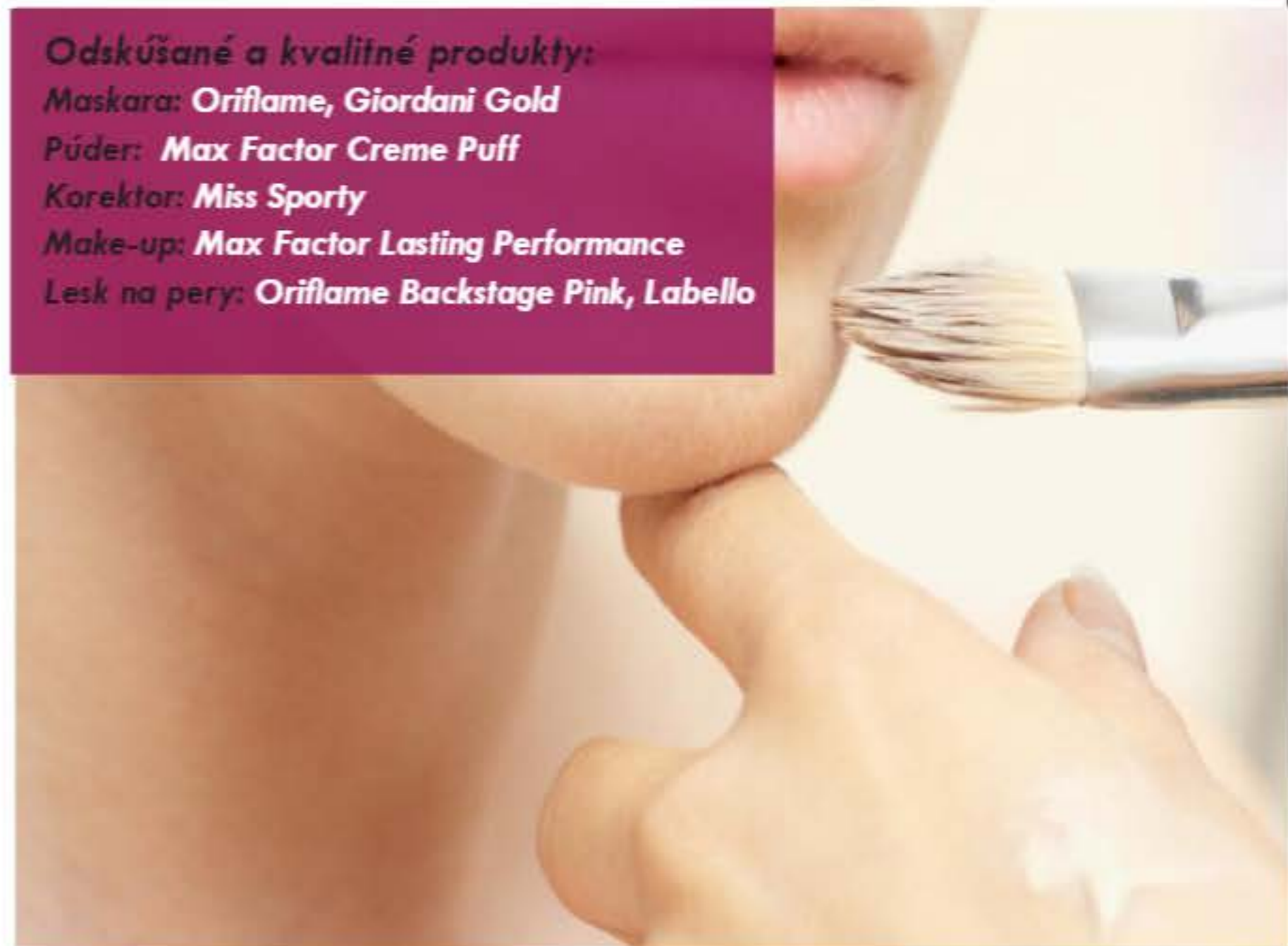

Foto: Internet

Kamaráti

by Johnny Šimek

Už dávno som dostal jednu veľmi múdru knihu, v ktorej sú výroky o priateľstve, ale nikdy som sa nad tým hlbšie nezamysľal, teda ani nečítal, čo bol zjavne omyl. Nie preto, že som ju dostal od priateľa, ale skôr preto, že týchto ľudí berieme ako samozrejmosť. Je to určite chyba, lebo ako som sa dočítal, práve oni sú veľmi podstatní.

Asi pre každého znamenajú niečo iné, no v pravej podstate sú stále rovnakí. Kto je priateľ? Človek, ktorému môžeme povedať všetko, bez toho aby ste sa báli jeho reakcie? Alebo človek, ktorému ukážeme pravú tvár dúfajúc, že sa mu zapáči? Určite, ani ja nie som najlepší priateľ, ale som neskutočne rád, že ich mám a ešte radšej ak ma tak niekto vníma. Ale prečo? Je v tom nejaký divný druh vnútorného naplnenia? Asi nie,

skôr je to o istote, ktorú v nich máme. Môžem sa ho opýtať, či hovno horí a necítiť sa trápne, alebo vedieť, že na mňa vyleje minerálku, keď je to nutné.

Ale sú tu aj vtedy, keď je všetko celé zle. Keď sa bojíme a citíme sa sami. Určite si ani neuvedomujeme, ako mám menia život a ako ho my meníme im. Jednou cestou vlakom, alebo jedným rozhovorom na chodbe. Všetkým čo povieme, či nepovieme. Právě priateľstvo sa nedá odignorovať zo dňa na deň... minimálne jeden trpí. Toto je prihlboká téma, o ktorej viem stále veľmi málo, no viem, že bez nich by to bolo iné.

Prikladám pár citátov zo spomínanej knihy, určite vám to dá viac než toto celé dokopy.

-Či ďaleko, či blízko, či v šťastí, či v nešťastí, v druhom spoznáva priateľ toho, kto mu verne pomáha stávať sa slobodným a byť človekom... D. Bonhoeffer

-Právě priateľstvo nerozpráva, ale koná. C. Sonnenschein

-Naozajstný priateľ vždy uhádne, kedy ho ten druhý potrebuje. J. Renard

-Prvý zákon priateľstva nám ukladá, aby sme si priateľstvo strážili a aby sme ho pestovali. Druhý nám ukladá, aby sme boli zhovievaví, ak sa ten prvý porušil. Voltaire

-Je smutné prísť na to, že nemáme priateľov, až vo chvíli, keď ich potrebujeme. Plutarchos

-Kto je priateľom všetkým, nie je priateľom nikomu. A. Schopenhauer

-Priateľstvo je blízkosť dvoch duší - skutočnosť v tomto svete veľmi vzácna. M. Gándhi

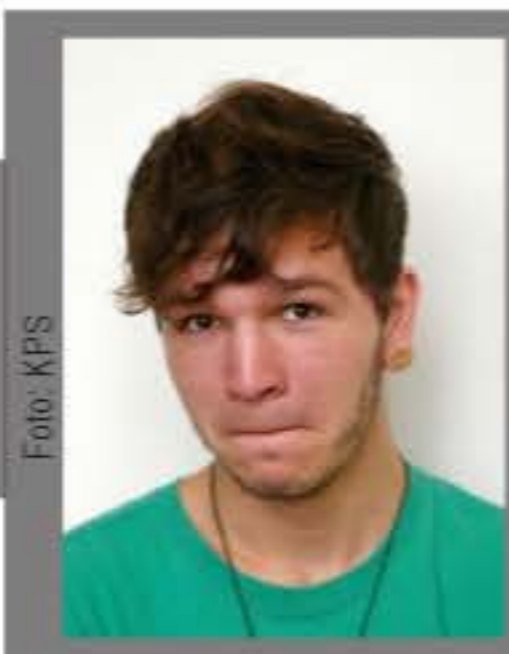

Foto: KPS

Autor: M. Kandrik	tropická trávnatá oblasť	5 časť tajničky	meno Alberta	Bilingual crossword				1000 kg	4. časť tajničky	ustrica, po anglicky	
Service Central Automobile (skr.)								dva, po anglicky			
							predložka				
úhor, po nemecky			Klub lyžiarov (skr.)	elbows, po slovensky	1. časť tajničky	legs, in slovak					
peniklo hlboko							aníz (odborne)				
neurčitý člen v angličtine			krajina, po anglicky				osem, po nemecky				
			rybárska sieť (odb.)				duely, po anglicky				
haluška, po česky			opak záporu strana (skr.)					my, po anglicky			
								prezývka Brigity			
atestácie							odober				
							popíjaj				
	odmietlo	existujete				čisti pránim			2. časť tajničky	biely vápenec	
		6. časť tajničky				3. časť tajničky					
pooberaj					ženské meno						
					meno Csákovéj						
nemecký člen			irídium (zn.)			hviezda, po angl.					
			mzda, pláca			ťarcha, váha					
predložka			ohrada				druh papagája				
			Enable Manual Input (skr.)				ste, sú, po anglicky				
zlomia								argentum (zn.)			
								Advisory Note (skr.)			
obyvateľ Ríma						starší typ stíhačky					
prezývka Evy Urbanikovej						patriaci žene					
EČV Levoče			Memory is the... (pokračovanie v tajničke)						jestvuješ		
na, po anglicky			Pomôcky: Arado, aragonit, keser, anis, aal, nok, Evita, acht						eastern time (zn.)		
			Riešenie bude uverejnené na Facebookovej stránke Karisu. Solution will be published on the Facebook fanpage of Karis.								

KARIS

1. NARODENINY

Toto je vstupenka na narodeninovú besedu Karisu s TOP novinármi slovenskej žurnalistiky. Bude prebiehať počas 5. a 6. hodiny dňa 22. marca 2012. Ak sa chcete zúčastniť, prosím, vyplňte túto vstupenku a hodte ju do schránky Karisu na 2. poschodí.*

Meno:.....

Trieda:.....

Program a predstavenie jednotlivých hostí bude dostupné v nasledujúcich dňoch.

Túto vstupenku je možné odovzdať iba do 12. marca.

Bilingválne gymnázium Milana Hodžu, Sučany

Vznik magazínu Karis iniciovali a zároveň jeho sponzormi sú občianske združenie Sučany Alumni - Spoločnosť absolventov gymnázia v Sučanoch a firma X-Trade Brokers. O výťažku z predaja a obsahu magazínu plne rozhoduje jeho redakcia.

